

Зозулята зими
Тала Владмирова

Дара Корній

Ніч. Степ. Сніг. Зима. І в яку історію ти знову вплуталася, Руслано? Що (чи хто?) вело тебе, коли опинилася новорічної ночі посеред засніженого безмежжя й нашттовхнулася там «випадково» на самотню маленьку дівчинку, зовсім замерзлу? Довкола нікого. Ані живих, ані мертвих. Лишень стужа, місяць вповні та замети. Що маля тут робить, одне-однісіньке?

З цієї зустрічі починається химерна, загадкова та зовсім не казкова зимова історія. Провінційним містечком прокочується серія загадкових вбивств, у які виявляються вплутаними малі діти, давно мертві діти... Хтось безжальний та жорстокий, вважаючи себе Богом, склав сценарій помсти, і він не зупиниться, поки не вб'є останнього зі «списку приречених».

Дара Корній, Тала Владмирова

Зозулята зими

Діти на снігу

Картина зимового міста у романі Дари Корній і Тали Владмирової нагадує графіті – яскраві грубуваті мазки фантазії на понурім облупленім фасаді будівлі, що ніколи не стане пам'яткою архітектури. Олів'є та шампанське передноворічної пори, кривобокі ялинки, що осипають квартири хвоею, феєрверки, телевізор, есемески цілу ніч – так годиться святкувати, щоб у перший день Нового року ходити з важкою головою й налитими кров'ю очима, – це і є та стіна, на якій проступають химери потойбічного світу. Очікуваного дива у цьому місті не буде. Це – очевидно.

Усе, що я відчувала при прочитанні роману, можна окреслити кількома словами: вампіри, відьми та потерчата не такі страшні як реальність, яка тут напрочуд впізнавана, й настільки звична, що більшість із нас покірно сприймає її як абсолютне зло. А що вдієш проти абсолютного зла? Навіть не намагайся пручатись. Ще Монтень говорив, що правда завжди одна, а брехня має безліч форм. Не треба нас у цьому навіть переконувати, ми з цим живемо вже давно.

Я пригадую повість ізраїльського фантаста Песаха Амнуеля «День перший, день останній», у якому світ потрохи очищується через те, що грішники отримують «по ділах своїх»: вони просто зникають на очах інших. Спершу ті, що згрішили більше, потім решта. Бог має список. Він, нарешті, починає виконувати свою роботу.

А в романі «Зозулята зими» подібний список складає людина, яка прагне помсти, бо милосердя і прощення їй не властиві.

Що ж, буває й таке диво: коли всім байдуже, комусь одному раптом стає не все одно, і в нього в руках випадково опинились ресурси для здійснення

помсти. Але не поспішайте аплодувати герою-меснику Очищуючи місто від убивць, ледарів, повій, ця людина (не будемо розкривати інтригу) здійснює акт помсти руками скривджених дітей-сиріт, якими маніпулюють духи-потерчата, відомі нам здебільшого з драми «Лісова пісня» Лесі Українки. Не всі дітки після смерті стають ангелами. Не тому, що вони встигли нагрішити, декому просто доведеться чекати, поки не буде покарано тих, хто їх скривдив.

Моторошна реальність. Десь зачаїлась істота, яка смикає маріонеток помсти за мотузочки, і, врешті, коли її виявлять, припиняться убивства великих світу сього, еліти, як вони самі себе називають, всесильної касты людей, для яких не існує законів. Таке може трапитися лише в країні, де справедливість не для всіх. Ні Стівен Кінг, ні Дін Кунц не напишуть чогось подібного про рідну Америку. У них і не буде такого фіналу. Ну вбили, ну перестали вбивати, нам до цього нема справи. Ось що дійсно страшно. Чи подивишся в дзеркало, чи визирнеш у вікно – все саме так. Людина людині і не друг, і не ворог, людина людині – ніхто.

Творча інтуїція авторок помножена на материнський інстинкт мала б принести успіх цій непротій книзі, яка, попри містичні барви, є цікавим документом нашої доби, бо називає речі їхніми іменами, а не заколисує читача романтичними ілюзіями. У такому багатоголоссі, бо структура роману складається з монологів окремих дійових осіб, пов'язаних дуже складними стосунками, можна надібати, вельми цікаві судження аж ніяк не в чорно-білій гамі. Саме ці люди (і не зовсім люди) надають зимі барв, яскравих і теплих. І їм байдуже, чи хтось оцінить ці зусилля. Головне, нам усім разом дочекатись весни.

Галина Пагутяк

Частина перша

Місток між старим і новим роком

Олег

А нехай його! Оце халепа.

І звинуватити нема кого, ну, хіба що себе.

Скільки разів чув про раціональний розподіл праці й не заперечував ніколи цієї тези. Знав же, що не варто чекати від охоронця вміння рахувати – з цим ласкаво просимо до бухгалтера. А якщо не до бухгалтера, то мусиш перевірити усе сам.

А я чомусь вирішив, що наш охоронець Василь пороку хоч і не винайде, зате до одинадцяти полічити второпав. Помилився, завдання виявилось надто складним: пальців на руках лишень десять.

І що отримуємо в результаті?!

А ось що. Довкола під прицілами телекамер гасає одинадцятьох малюків: і дошкільнят, і молодших школярів. А яскравих пакунків із подарунками у нас – десять.

Ех, Васю-Васю! Як то кажуть, «підвів мене під монастир». Бо наш коханий шеф, коли зараз йому не пощастить побавитися з маленятами у справжнього Санта Клауса, спустить за це шкіру з довіреного помічника, тобто з мене.

І якщо я матиму хоч трохи часу перед звільненням, то вже дуже постараюся попсувати кров Василю. Хоч би за його сьогоднішню бадьору скоромовку: «Журналюжки камери-мікрофони приготували. Батьки усіх десятиох малявок причепурили, тобто прилизали-причесали, і типу наказали – бути гречними, бо... Ну, хай начуваються... А, ще! Машину, ту, що в подарунок, пригнали і перевірили. Усе буде хокей!».

От тобі й хокей. Чорт! Є в мене дурна звичка прокручувати отак у голові найгірший із можливих сценаріїв, хай навіть проблемка ледь замайорить на обрії. Ніби на відкуп вертихвістці-долі. Але по тому, ніби на противагу народжується й сценарій, як вирішити саму проблему.

Це ж і зараз таке-от швидесенько зметикувалося. Дмитро, новий водій шефа, вже гайнув до найближчого кіоску з іграшками. Хлопчисько, звісно, куди йому до досвідченого попередника Михайловича, але цяцьку якусь купити, думаю, зможе.

Якщо Дмитро не схибить, то ніхто з малюків не залишиться ображеним, принаймні, не під час зйомки новинного сюжету, проплаченого до останньої секунди.

Звично влаштовуюсь так, аби мати змогу реально оцінювати «експозицію» і не потрапляти зайве на очі операторів.

Нічогенька така собі історія. Мелодраматична. Голова дуже-дуже поважної в місті фірми перед Новим роком дарує багатодітній родині мікроавтобус. Щасливі посмішки на фоні дорогого, у прямому сенсі слова, подарунку.

Добре, що сніг із неба не сипле, – техніці працювати буде легше.

Саме зараз матуся родини зі сльозами вдячності розповідає, як їм потрібна та автівка, як вона зверталася з проханням до міськадміністрації та в інші державні інстанції, але все даремно. Її не хотіли слухати, відкараскувалися наче від божевільної. Та, слава Богу, цей світ не без добрих людей... І так далі, і тому подібне.

Оператори з двох конкуруючих місцевих телеканалів, на диво злагоджено, беруть крупний план.

А що, хіба не правда? Глядачів таке пробирає до самого нутра: симпатична й сором'язлива жіночка середніх років щиро говорить про важкі виверти долі-недолі. Вона належить до тих, що викликають беззастережну довіру, тобто така, як більшість наших незаможних жінок: занедбана зовнішність, сумні згаслі очі, кутики вуст завжди опущені, зморшки на чолі. От якби вона мала хоч трохи часу на себе, то вже, напевне, виглядала б хай і не красунею, але досить привабливою.

Поруч – мовчазний високий чолов'яга. Татко. Глава сімейства себто. Кожне промовлене дружиною слово підтверджує активним киванням. Мати тримає за руки наймолодших – худеньку білявку, що тільки-но, либонь, навчилася ходити, та вертлявого дворічного хлопчину (викапаний циганчук).

Добре, що ця дивна сімейна парочка хоч чорношкірого малюка не всиновила. Далеко не всім партнерам шефа сподобалася б аж така відверта демонстрація політкоректності. Хоча, якщо поміркувати, бажання звичайних, на перший погляд, людей усиновити-вдочерити сімох чужих дітлахів до своїх трьох власних, нормальним не назвеш. Сімох! Саме так! І зараз думають ще про восьме. Ох, коли і хто наплутав із документами?! Звідки взялося оте одинадцятье? Бо ж не вчора вони собі ще одне-два звідкілясь притягли?!

Ух ти! На «знімальному майданчику» – безлад! Мале циганча вхитряється-таки висмикнути руку з маминої долоні й присмоктатися до операторів, радше, до їхньої техніки. Звісно, хіба малому доводилося раніше бачити такі цяцьки? Цікаво ж!

Але дівча (приблизно семи років) перехоплює бешкетника, міцно бере за руку, щось шепоче на вушко, аби той не плутався під ногами. Молодець, дівчинко, варто буде тобі підсунути, коли вручатимуть, найсимпатичніший подарунок.

Дітлахи широко посміхаються і зовсім не ніякують перед камерами. Певна річ, не вперше спілкуються із журналістами та благодійниками. Цікаво, що з них виросте при такому «вихованні»? Хоча... Холера, якраз і не дуже цікаво, бо хіба то мій клопіт?

Значно більше непокоїть шеф. У нього час розписаний посеkundно, навіть для Іринки, спадкоємиці, не завжди знайдеться хоч півгодинки. І, по правді, річ не тільки не у заклопотаності. Не вміє й не збирається він учитися любові. «Любов, нехай і до найріднішого, робить людину слабкою». То його кредо! Та не дарма оповідають легенди про його майстерність тримати фасон. Он, стоїть, ласкаво посміхається, одне чи то навіть двійко малят гладить по голівках...

Останній із наявних подарунків шеф вручає дівчинці. Таке собі типове дівчисько із проблемної родини. Біологічні батьки, очевидно, алкаші або наркомани. Бліде личко, рідке волосся мишачого кольору, надто ранні прищі на лобі. Навряд чи їй живеться класно у сімейному дитбудинку. Очі без натяку на щасливі вогники. Таким всюди погано. Бо вони навіть зовнішньо приречені на знущання. Кожним півкроком, поглядом, півусміхом, наче вибачаються за те, що існують.

Без подарунку залишилося одне-єдине дитя. Заминочка. Шеф робить гарну гримасу при паскудній грі, відчуваючи, що щось іде не за сценарієм. Він картинно широко посміхається на всі свої вставні, хай і дорогі, зуби і щось там торочить про диво різдвяного свята та чудо народження Ісуса. О Боже! До чого тут Ісус? Але ж, кому, як не мені, знати, що шеф уміє переконливо молоти язиком. Заслухаєшся!

Але не цього разу Бо дівчатко, що залишилося без подарунка, зліплене з іншого тіста. Така собі симпатична семирічна русявка. Кучерики ледь не картинно вибиваються з-під трохи поношеної, але ще яскраво-червоної новорічної шапочки; усмішка трохи щербата, але така щира, що журналісти роблять стійку, оцінивши фотогенічність та невимушеність малої.

Звісно, журналюги, куплені з тельбухами, однак професіонали. Інакше, чи витрачали б наш шановний шеф гроші на їх купівлю?

А такі-от дівчатка часто потрапляють у передноворічні сюжети, розповідаючи про те, що вони попрохали у Діда Мороза чи в Святого Миколая для себе і для рідних, чи як святкують Різдво у їхніх родинях. Тож, певно, профі зараз прикидають, чи не можна трохи плівки витратити на потрібні синхрони – коротенькі, в одне-два речення інтерв'ю. У принципі, то їхній клопіт, аби лише не за рахунок замовленого сюжету.

Ху! Водій Дмитро з'являється вчасно. Мовчки пхає мені до рук барвистого м'яча у шовковій сітці. Звісно, ввічливості йому бракує, але не кмітливості: такий презент можна дарувати й дівчинці, й хлопцеві.

Тицяю м'яч шефу, той – малій. От тобі й найкращий подарунок! І схоже, тій м'яч і справді подобається. Значно більше, ніж плюшеві звірі та ляльки братиків та сестричок. Принаймні, вона щасливо посміхається, зиркає навколо сяючими оченятами: чи усі бачать, як їй поталанило?! І раптом стає дуже серйозною:

– Мстиславе Маврикійовичу! – О-па! Дівчатко навіть не затнулося, хоч дехто із дорослих у перший робочий день, на втіху більш досвідченим колегам, ламає собі язика на такому імені. – Спасибі Вам велике-превелике! Хай і у Вас свята будуть дуже-дуже гарними! А оце-от, будь ласка, передайте Вашій донечці Іринці як подарунок, добре? Це – від усіх нас.

На маленькій долоньці дівчинки – пластилінова білочка. Ой-йой, цікаво, а де рукавичка? Нікого не турбує, що мала застудиться? Та всім якось не до цього. Вся увага і камер, і майбутніх глядачів на подарунок. Не шедевр, щиро кажучи, але хіба це важливо? Репортери навіть підбадьорилися, прикидаючи, що платний чи не платний сюжет, а з нього можна виліпити цілком пристойну різдвяну історію.

Мстислав Маврикійович удає розчулення, дякує за подарунок. Дівчинка теж задоволена собою. Аж розчервонілася від втіхи. Скромно опускає очі й починає одягати рукавички, врешті витягнуті з кишені. Теж правильно, нема чого гарну річ пластиліном бруднити.

Репортерка «Нашого міста» – довгонога жіночка, що вдало маскується під типову білявку із чоловічих анекдотів – уже присіла перед малою навпочіпки. Дівча охоче щебече:

– Я – Віруся... Я живу в мамі Тані й татка Толі недавно, але дуже люблю їх та всіх братиків і сестричок. У мене була гарна мама, але вона пішла до Діви Марії на небо, тепер вона звідти наглядає за мною і...

Щось неприємно дряпає мене усередині.

Невже дійсно варто напихати малих такими байками?! Чи їм і справді так легше...

Мала провадить:

– ...і матуся на небі тішиться, що мені добре. Мама Таня теж завжди називає мене Вірусею, а більше ніхто так не називає... – губи малої здригаються, але лише на мить. Вона підносить руку у пухнастій червоній рукавичці із вишитою білою сніжинкою і невміло робить вигляд, що просто поправляє неслухняне волосся.

Про що тільки думає ота фарбована журналістка-дурепа?! Ото вже...! Чи вона хоче зіпсувати усім глядачам новорічний настрій? Але Віруся ще не закінчила:

– Я дуже люблю Різдво, бо тоді янголи ходять землею і збуваються усі-усі бажання. Хай і ваші бажання збудуться!

Завіса.

Спектакль закінчився. Чому не чути овацій?

Доволі ж вдало завершено виставу, попри несподівану імпровізацію.

Ось тільки для повної гармонії варто послати кудись подалі неприємне передчуття.

Можливо, то останні події в місті так на мене вплинули. Купа наче випадкових та непередбачуваних смертей, нещасних випадків... І серед конкурентів, і поміж друзів шефа. Ех, стаю параноїком, хоча слиньком себе ніколи не вважав. Жenu від себе подалі темні думки. Але як не випускай з хати дим через віконце і двері, коли чадить камін, поки не буде тяги в димарі – не попустить...

* * *

Після акції картина здається ідилічною. Шеф у машині задумливо розглядає пластилінову криволапу білочку, яка тримає в лапах велику білу квітку. І... О, диво! Шеф раптом усміхається кутиком тонких вуст:

– Олежику, черкни, друже, там собі десь дані цієї Вірусі. Раптом знадобиться комашня для реклами чи для іміджевого заходу. Ну, тобто можна використати. Далеко дівка піде! Хм, може, ще й артисткою стане. Бачив, якими переляканими очима на неї матуся-кв оку ся дивилася? Чиста імпровізація з боку дрібноти. Хе, а імідж-відділ не дарма хліб їсть, – «пан Мстислав» (для «своїх», звісно, та й то не для всіх) задоволено хмикає.

Потім усе ж стискує долоню. Як завжди – жорстко, без натяку на сумніви. Сентименти, то для хлюпиків.

Водій Дмитро кидає швидкий огудний погляд у дзеркало заднього виду. Ох-ох, які ніжності! Чи хлопець справді думав, що шеф повезе отакий простяцький пластиліновий «гостинець» своїй спадкоємиці? Та в ігровій кімнаті доньки шефа вже скоро ступити ніде буде – стільки там найвигадливіших іграшок. Куди там оцьому пластиліновому одороблу!?

Ху! Чого це я причепився до новенького? Може, тому, що й мені раптом здалося, ніби побачив в прогнозованій реакції шефа щось уже зовсім гидке. Холера! Непрофесійна реакція, одначе.

– Б... – Від поблажливого настрою шефа й сліду не залишилося.

Він аж підстрибнув від несподіванки. Хто знає, навіщо було вставляти в пластилінову фігурку шматок дроту? А мо', то вчителька в школі проінструктувала (типу – надійніше буде, як каркас, чи що), коли малі готували на уроці трудового навчання подарунки рідним.

Крапля крові, немов у жорстокій насмішці, розпливається зім'ятою пластиліною квіткою. Пальці шефа також червоні.

Мовчки стискаю плече Дмитра: зупинись! Цікаво, що думає хлоп'я, незворушно спостерігаючи, як я копірсаюся в аптечці? Якщо вирішить, що шеф – слабак, то це буде найбільшою помилкою в його житті, або й останньою.

Мстислав Маврикійович далеко не тухтій. Не раз брав участь у... вельми специфічних переговорах, на яких показувати слабкість варто тільки тоді,

коли заздалегідь подбаеш про місце на кладовищі. А от зараз він боїться, по-справжньому наляканий. Звісно, не через кілька крапель власної крові.

У кожного – своя фобія. На очах нашого шефа помер у страшних муках від зараження крові його рідний дядько. Тоді пан Мстислав був ще дошкільням. Якщо згадати про рівень медицини в глухих радянських селах у 50-х роках XX століття – то хіба це диво? Та шеф чомусь переконав себе, що такі муки колись можуть спіткати і його. Типу – це спадково.

В аптечці з антисептиків тільки йод. І той протермінований. Щось Михайлич, колишній водій шефа, зовсім розслабився був. Та звісно ж! Його пику всі даівці міста знають, бо ж він – водій такого цабе! Чи не тому і в аварію втрапив, вже, мабуть, думав, що Бог доріг також в ДАІ працює та його боїться. От і довелося нашвидкуруч «передавати» машину жовтодзьобику. А аптечка? Ага, хто там у неї буде зазирати, чи кому вона тре'...

Аж, бачиш, знадобилася.

Тільки мить вагаюся, чи не звеліти Дмитру загальмувати біля найближчої аптеки. Та, якщо чесно, мені набридли такі шефові вибрики.

Що там тієї подряпини? До чергового весілля шефа (четвертого, якщо рахувати стосунки із матір'ю його одиначки) загоїться. А мені не завадить зробити так, аби Дмитро відчував до мене глибоку вдячність. Бо коли що, то на ньому все окошиться, а не на хворому попереднику, котрий не подбав про аптечку.

Зрештою, мені і без свіжого йоду вистачає клопоту! Он, Новий рік на носі. Аби ще у новорічну ніч не довелося кудись пхатися...

Ех... Ж-и-т-т-я...

Руслана

Засніжений зимовий степ. Навіть жовтавий місяць, що зараз уповні, здається, мерзне, бо щось дуже вже охоче кутається в шматки сірих хмар. Самотня подорожня вперто переставляє ноги узбіччям порожнього шосе, інколи ковзаючись на тонкій льодяній скоринці. Це – я.

До найближчого міста десь кілометрів п'ятнадцять.

Крок, ще крок.

Ох ти! Пощастило втриматися на ногах. Дивитися треба, куди ступаєш, роззяво!

Ще крок... І вже до міста на той крок стає ближче. О, так-так. Бла-бла-бла. Розумниця, блін...

Ніч. Степ. Зима. Сніг. Місяць уповні.

Класика жанру. Ну, хіба що не вистачає жалібно-злого вовчого виття, яке щомиті наближається до загубленої в полі людини. А, мо', й срібного кинджалу в кишені мого чорного зимового пальта.

Хоча ні, вовкулаки – то персонажі геть іншої історії. На щастя, тієї, де головна героїня – точно не я.

У мене зброя є, та не кинджал, звісно, а газовий балончик. Дешевий, китайський. Хтозна, чи буде з нього якась користь, та ще й на морозі. Сподіваюся, що перевіряти не доведеться, бо ніч не звичайна, а новорічна. Більшість потенційних нападників, гвалтівників, серійних убивць зараз святкують. Може, й у гучному товаристві. Ну в крайньому випадку сидять самотньо перед телевізором, перемикають безглуздо канали в телику, наливаються не так горілкою, як ненавистю до білого й небілого світу, якому посеред свят нема жодної справи до чиеїсь самоти.

Стоп. Та блін... Це – також зовсім інша й чужа історія. І куди тебе вічно в роздумах заносить, дівко, га? Власного ж клопоту вистачає з головою. Бо занесло ж сюди тебе не коли-небудь, а саме 31 грудня.

О-о, невже все ще 31-е!? Бо мені чомусь здається, що я теліпаюся цією зимовою дорогою не одну годину і Новий рік міг вже й розпочатися. Що ж я тут роблю, вкотре себе запитую? Ех, історія тут трохи дивна. І зовсім не в самотності справа. Бо там, у квартирі брата Ромки – моему прихистку віднедавна – зараз гуляє велика і добре розгарячила компанія. Голосна музика. Не менш гучні розмови, коли ніхто нікого не чує. Стіл, переповнений їжею, котра вже втратила святковий глянець після втамування першого голоду.

Навіть ялинка є, хай і трохи облізла, бо ж купував її сам Роман, а йому тільки доручи щось! Під нею – кілька яскравих пакунків. Серед них один – підписаний моїм почерком. Після кількох слів привітання та перерахування адресатів, яким ті добрі слова та презенти мають дістатися, ламкі літери складаються ще у два рядки: «Ромо, не хвилюйся. Мені треба трохи прогулятися. Скоро повернуся».

Останнє речення – нахабна брехня.

І зовсім неважко передбачити смішки друзів Ромки:

– А що? Мала підросла і, певно, зараз зустрічає Новий рік із кавалером. Ну що, вип'ємо, щоб ми зустріли не гірше?

Може, Ромка навіть пообіцяє тому кавалеру «якщо шо» у новому році ноги повисмикувати. Так, Роман – непоганий брат.

Інша справа, що я – не зовсім гарна сестра.

Бо мені справді «треба» відлучитися. Коли була зовсім малою, думала, що таке буває як не в усіх, то у більшості: звідкись з'являлося непоборне бажання просто встати і піти. Майже не чутий голос, інколи вкрадливий, інколи надто різкий, майже грізно нашіптував, силував – «йди, йди, йди». Думала тоді, що більшість людей навчилася не слухати цього поклику, відкараскуватися від нього плеерами, порожніми балачками, набридлими звуками телевізорів, буденними справами, як миття посуду чи прасування.

Згодом зрозуміла: тут справа не в «умінні відкараскуватися». Просто Я – напівбожевільна.

Однак, оте «треба і піти» навіть у мене буває різне.

Бо зараз я не боюся замерзнути чи впасти і зламати ногу. О ні, такі звичайні людські неприємності не для мене. Не зараз, коли отой поклик всередині звучить не як наказ, а тихо і майже винувано. Хоч забивай на

прохання і повертайся за святковий стіл. Який, до речі, вже знаходиться майже за півсотні кілометрів.

Так, оті кілометри я долала не пішки і не розважалася автостопом у новорічну ніч. Потрібний мені автобусний рейс не відмінили. Виявилось, що водій зважився на поїздку заради кількох пасажирів, які будь-що вирішили відсвяткувати Новий рік у іншому місті, і край.

Автобус банально здох посеред дороги. Водій активно завовтузився біля мотора, пасажери незадоволено загули в салоні. Хтось гарячково намагався додзвонитися з мобільного до родичів. Марна справа, хіба можна пробитися крізь суцільний шквал привітань? Лишень випадково.

І ніхто не звернув уваги на невисоку людську фігурку, яка, всупереч здоровому глузду, вирушила вперед. То була Я.

* * *

Я побачила її посеред засніженого поля. І не злякалася.

Бо «злякалася» – то неправильне слово для паркої хвилі паніки, яка накрила мене з головою. Чесне слово, будь-який жакхливчик із голівудських фільмів, та що там жакхлик, навіть реальна з'ява найсправжнісінького вовка чи й вовкулаки, приголомшили б менше.

І це не був привид, хоча б і йому я менше здивувалася! Бо Привид – то щось напівпрозоре, біле, що лине над поверхнею землі. Наче є і наче його немає зовсім. Може і привидітися. А тут... Таке – реальне. Дівчатко років семи, у трохи затісному коричневому колушці та шапочці, схожий на ковпачок Санта Клауса. Останнє неприємно вразило, ніби цинічна насмішка над чимось звичним і милим.

Мала сиділа на якомусь камені – звідки тут посеред степу великий камінь?! Тьху, знайшла про що думати? Дівча схилилося, сховавши руки в кишені, певно, дуже замерзло. Оце фокус! Отака дрібнота самотою посеред зимового поля?!

Навколо нікого. Якщо хтось і зможе їй допомогти, то, очевидно, лише я.

От, дідько! Ненавиджу відповідальність у всіх її проявах. Настільки ненавиджу, що ладна інколи перемучитися, але не звертати увагу на оті прохання-накази голосу-невидимки. Я ж не наймалася в янголи-охоронці, не? Та ще й незрозуміло наразі, до кого.

Є у мене приятель, що зліз з голки, все ж бувають у нашому світі дива. Так-от, ломка у його описі досить схожа на мої відчуття, коли бунтую проти прохань турботливого невидимки, сподіваючись, що колись зможу зіпсувати репутацію гарної дівчинки, ладної прийти на допомогу в тяжку хвилину.

Але я не така моральна потвора, щоб пройти повз дитинча, яке от-от засне на морозі.

Раптово відчуваю холод кожною клітиною тіла. І чоботи, які ніколи не підводили мене раніше, миттю виявляються промоклими наскрізь. Може, це я вже марю, замерзаючи посеред поля? Скоріше, то відчуття дитини мені передаються.

Дуже обережно беру дівча за руки. Б-р-р, які холодні, невже навіть рукавиць немає?! Але начебто не відморожені.

Дівчинка отямилася, намагається вирватися:

- Я не хочу, не хочу так! Чуєте?! Не хочу!

- Я теж, - зізнаюся чесно.

Швидко розстібаю пальто, скидаю верхній светр, миттю застібаюся - погода не сприяє стриптизу, навіть такому помірному. Закутую дівча в теплу одяганку. При цьому не перестаю говорити якісь дурниці, мовляв, усе зараз буде добре, хай вона тільки трохи зачекає.

Ті чортові дитячі рукавички - гарні, пухнасті із вигаптуваною білою сніжинкою - таки знайшлися в кишені.

Чому ж ти їх не одягала, дурненька? Та тепер усе буде добре. Не бійся.

Що добре?! Що?!

Гарячково клацаю клавішами мобільного. Тут, певно, треба відразу телефонувати у службу порятунку: допоможіть, я десь посеред степу, між двома містами наткнулася на напівзамерзлу дівчинку! Машини у мене нема, що я сама тут роблю - не знаю. Ау!

Дивно, але щодо першої допомоги замерзлим чомусь відразу пригадується десь вичитане про собак-рятуваль-ників, що не бояться холоду. От і альпійський монастир Святого Августина славиться на весь світ своїми сенбернарами. Ці рятувальники віднайшли в горах більше двох тисяч потерпілих. Я, звісно, не сенбернар, однак на дещо таки здатна.

І кава у термосі, котра лежить у моєму наплічнику, стала у пригоді. На жаль, на денці. Бачила колись дурний інетівський тест на альтруїзм. Там питання на зразок того, чи ладні ви віддати останні краплі води в пустелі незнайомій людині, якщо їй інакше гаплик, а у вас поки є шанс?

Так-ото, тест в Інтернеті я блискуче завалила і не надто засмутилася. Бо хто ж знав, що одного разу я й справді посеред зими віддам останні гарячі краплини малолітній знайді.

Не вірю, що дитина могла забрести сюди сама, тобто з власної волі. За цією пригодою обов'язково стоять дорослі покидьки. Хіба вони не справжнісінькі вбивці: кинути дитя посеред зими, вночі й на морозі?! Хе! Але тоді до вбивць треба залічити й отого чергового зі станції порятунку, якому я разів сто дзвонила і який собі кудись завіявся, увімкнувши автовідповідач. А може, і тих, хто в цю мить кривлячись, бо не хочеться, але треба, роблять дзвінок ввічливості напівзнайомій людині, бурмочуть стандартні привітання, а мене вибиває із мережі.

Я - дурепа! Яке щастя, що збагнула це вчасно!

Не могла я відійти надто далеко від автобуса, до нього точно ближче, ніж до міста. Треба якось дотягти мою «здобич» до нього: там аптечка, там тепло. Й головне, там кілька дорослих, відповідальність розподіляється між нами.

- Йдемо, сонечко, йдемо. Тут недалеко. Не можна сидіти і спати, йдемо. Не бійся, я швидше здохну, ніж дам тебе образити, - м-да, сильна обіцянка, але щира. Бо можу зараз вчепитися у горлянку будь-кому, хто спробує мені завадити. Не від сміливості, від безсилої злості.

Дивно, дівчинка наче й худесенька, але чомусь така важка. Мені доводиться її майже волокити, а я й сама не велетеня. Може, тому оте дурне прізвисько Мала не відчепилося від мене навіть зараз, коли школа залишилася далеко позаду.

– Не хочу до них, не хочу до людей, – ледь чутно бурмоче дитина, але покірно переставляє ноженята.

У мене хвора уява. Якби вирішила описати оцю сцену – хто знає, може, раптом мені спаде коли на думку погратися в письменницю – обов'язково додала б, що героїня раптом подумала: а чи не веде туди, до людей, маленького вампіра чи ще якусь нечисть?

Але не настільки ж я божевільна, щоб насправді запідозрити, що тягну за собою, усе міцніше стискаючи рученя і з радістю відчуваючи, що воно ніби трохи зігрівається, нічну хижачку, ладну хлебтати мою кров.

– У нас нема іншого виходу, сонечко. Нам інакше не вижити. Холодно дуже! Ще трохи...

Зі слухом у мене все чудово, принаймні набагато краще, ніж із зором, що вже добре зіпсований комп'ютером. Тож почула звук мотору здалеку, кинулася назустріч йому. От, певно, натерпівся водій отого чорного мерса, коли я вилетіла на дорогу. Майже під колеса.

Бідолаха ще не знав, що його неприємності лише починаються... Я, до речі, теж.

Олег

Ас за кермом – точно не про мене. Добре хоч, що тверезий. І це – у новорічну ніч! Аж якось незручно зізнаватися, бо ж ніби слов'янин за народженням. Але факти – річ вперта.

Тож хай та ідіотка, яка ледь не під колеса мені кинулася, потім на всі гроші свічки в церкві ставить. Це якщо я їй зараз своїми руками голову не відкручу.

Хоч то так, для красного слівця. От буду я виповзати на слизьку дорогу, на тріскучий мороз, аби провчити якусь недотепу. Так, проїхали, варто заспокоїтися. Найкраще було б «проїхати» у прямому значенні, повз неї.

Але новорічна ніч, як-не-як, тож і диво не забарилося: у мене ворухнулися залишки совісті. Що ця дурепа робить тут у благенькому пальтечку серед зимової ночі? Заблукала чи, не дай Боже, десь поруч трапилася аварія, і доведеться витрачати час на спілкування із лікарями та ментами?

– Сідай! – хай йому, навіть холодніше, ніж думав. А я ж тільки ледь прочинив дверцята автівки.

– Я не сама... – хрипливатий голос у відповідь.

Так і знав. П'яний кавалер десь в заметі причаївся? Воно мені треба було?!

– Ну! Хто там ще з тобою?! Вас багато?

- Ось тут, - вона вертить головою кудись вбік і вниз.

Нашось примружуюсь, хоч із зором у мене поки порядок. І це ж до яких діоптрій треба довести свої очі, аби не помітити ще одну людську постать?!

- Де? - виходжу із машини, не вимкнувши мотор. Хоча сам собі обіцяв не виходити.

Пригадую мимохідь попередження рідної міліції: будьте обережні, аби змусити вас вийти із транспорту, зловмисники вдаються інколи до досить складних комбінацій. Отак, певно, дурні й ловляться.

Дівчисько - хай тобі, зовсім дівчисько! Мені ще зараз валандатися із малоліткою не вистачало!.. Дівча розгублено дивиться на мене, потім чомусь починає роззиратися на всі боки. При цьому вона бліда настільки, що здається от-от втратить свідомість.

- Але ж вона була тут, от тільки-но, мала, років семи. І я не знала, що мені з нею робити, бо вона змерзла. А хіба когось зараз покличеш на допомогу? Де ж вона? Невже втекла? Треба відшукати...

У голосі дівчини навіть не розгубленість. Розпач.

Наркоманка, що зловила глюк? Не схоже. Тим більше не п'яниця. Бо без запаху. І що тоді? Хм, тоді божевільна.

Мене завжди вважали пестунчиком долі. Так-от, останніми днями у мене виникло стійке відчуття, що мое везіння завершилося. Буває? Авжеж! Ліміт вичерпано. Але ж не настільки!

Косую на машину: от цікаво, вистачить у мене здорового егоїзму мовчки сісти в мерс і газонути, від'їжджаючи подалі звідси? Докори сумління можна і стерпіти, аби не вляпатися у справжні неприємності.

Перевірити це на практиці мені не довелося. Мотор автівки раптом затнувся, чхнув і зовсім змовк. Звісно, педаль газу та гальмівну я не сплутаю і у страшному сні, але не певен, що зможу швидко замінити колесо. Про більш складні технічні маніпуляції годі мовити. Цікаво, скільки здеруть із мене у якійсь ремонтній фірмі за виклик у новорічну ніч?

- Чого витріщилася?! Хочеш, щоб я разом із тобою шукав якусь там дитину?! Де вона тут могла загубитися чи втекти?! Дороженька, а ти через холоднечу нічого випадково не наплутала?

Останнє питання - риторичне. Місяць у небі яскравий, хмари відійшли, під ногами - сяючий сніг. Хай ніч, але видно навкруги добре. Не встигло б замерзле дитинча відійти настільки, що його зовсім не розгледіти. Факт!

А та блаженна і не намагається сперечатися з очевидним!

Пильно дивиться на мене. Махає рукою майже приречено. І сунеться кудись углиб степу, озираючись на всі боки. Звісно, безрезультатно.

Нема там нікого, немає і, думаю, бути не може.

Мене вистачає ненадовго. Таки рушаю слідом. А я ж зодягався не для пішого зимового переходу.

Наздогнав дівку. Схопив за плече, тріпнув добряче, зганяючи злість. Потім дотумкав, що при такій погоді краще влаштовувати виховні розбірки хоч під якимсь дахом.

Що мені вже й зовсім не сподобалося, так це кинутий жужмом светр біля автівки. Ледве не наступив на нього.

Був би розманіженою панночкою, точно став би заікатися: на чорному фоні светра, за фабульним задумом, повинні обов'язково полум'яніти червоні цятки крові. Ага, зараз, у місячному сяйві, вимашений снігом светр таки здавався вкритий чимось гидким. Кров – не кров? Та, щоб його! Де здоровий глузд? Трилерів я принципово не дивлюся. Мені гострих відчуттів і в житті вистачає.

Що? Тут? Відбувалося?!

Нахилився, підняв. Засунув чомусь руку всередину. Там він здався мені теплим та сухим, ніби його щойно скинули. Прихопив із собою. Як доказ, чи що?

Завжди казав, що добрі справи без наслідків не залишаються. Та навіжена дівка навіть пробувала пручатися, коли я заштовхував її до машини.

Кинув ідіотці ліжник, що пилюжився на задньому сидінні ледь не три місяці, був навіть трохи вимашений травою. Певно, ще з того вихідного, коли випадково Нінель... Стоп. Я вже повнолітній. Тож нікого не повинно цікавити що і навіщо я зберігаю у своїй машині та як його використовую.

Зараз таке мое недбальство, бо таки треба було витягти цю брудну ганчірку із салону та заштовхати до пральної машинки, стало у пригоді. Моя «знахідка» стукотіла зубами, хоч, певно, не так від холоднечі, як від стресу. Добре хоча б те, що коли вливав у неї чай із термосу, не пручалася.

Тільки трохи мляво все ще намагалася переконати мене, що оте дитинча серед степу не привиділося їй, а таки існувало і навіть розмовляло. Воно мені треба, сперечатися? Ну, бачила. Дехто он інопланетян бачить.

Певно, це, врешті, зрозуміла й вона. Трохи заспокоїлася. Чи не вперше глянула мені просто в очі.

Отепер вона виглядала більш-менш нормальною. Навіть симпатичною здалася. Ну, звісно, як на чий смак. Є чоловіки, яким подобаються отакі – ледь не прозорі, худорляві дівчата. Модель, чи що? Хоча навряд. Зростом не вийшла. І ще – там професія такий відбиток накладає, що хоч у лахміття зодягні, а відчувається звичка позувати на людях. А ця...

Стоп. Знайшов час думати про зовнішність дівчиська. От зараз вона питає щось геть безглузде. Типу: вважаєш мене божевільною? Цікаво, чи образиться, якщо почує у відповідь правду?

Хоч божевільним слід вважати й мене, за компанію. Бо хто, маючи хоч трохи оливи в голові, буде намагатися додзвонитися до ремонтників посеред новорічної ночі?! Он, здається, кілометрах в трьох чи в чотирьох звідси ночує якийсь автобус. Піти скооперуватися із водієм, чи що?!

До речі, певно, містики у появі дівчини серед степу нема: приїхала на автобусі, а коли той поламався, вирішила добиратися далі пішки. Навіщо, то вже інше питання, яке, врешті, мене не обходить.

– Ти до міста їхав?

Питання не блискуче, але усе ж належить до «нормальних», тож мовчки киваю.

– Мені не віриш! – І це не схоже на запитання. Швидше ствердження. – Тож, певно, мав би поспішати, але...

– Хм! Але у мене машина поламана! Зламалася при екстремній зупинці, коли думав, як на тебе не наїхати! От, бачиш? – для наочності, чи що, ще раз повертаю ключ запалення.

І що б ви думали? Мотор – всупереч усьому, що я знаю про свій мерс, а характер у нього капосний! – заводиться відразу. В його чмиханні мені вчувається неприкрита насмішка: що, розумако, якби не супутниця, то просидів би тут до ранку, повільно замерзав би, так і не спробувавши ще раз увімкнути двигун.

– Що ж! Востаннє питаю, – не надто переймаючись тим, що оте «востаннє» звучить вперше, повертаю голову до дівчини: – Таки зі мною поїдеш чи будеш примарну дитину розшукувати?

Від запитання вона здригається, та я не чекаю відповіді й газую з місця так, що колеса вищатъ.

– Ремінь пристебни! – Не те, що я такий прихильник усяких правил, але схоже, що супутниця не надто звикла до швидкої їзди, бо ледь не впала на мене при повороті.

Вона не реагує. Період просвітлення закінчився, чи як? Ні, бачте, дехто надто заклопотаний тим, що розглядає пухнасту дитячу рукавичку, прикрашену вишитою сніжинкою. Із кишені витягла, звідки ж ще тут такий непотріб візьметься?

Щось пов'язане із тією дитячою вдяганкою крутиться в голові. Ніби нещодавно бачив схожу. Але де, де? Здається, знаю...

Роздуми уриває дзвінок мобільного. Цікаво, хто ж це прорвався посеред шквалу дзвінків в новорічну ніч?

«Хто» я побачив відразу, лише зиркнув на телефон. Не стримався, чортихнувся вголос. Нічого, перед цією незнайомкою можна.

Нашось кинув погляд на годинник перед тим, як натиснути на кнопку «відповісти». Тринадцять хвилин на першу.

Нічогенько так починається Новий рік, бо як його зустрінеш, то так уже поведеться аж до наступного.

Руслана

Не люблю піжонів. Не дуже оригінальна заява. Ніхто із моїх знайомих поки що не стверджував протилежного.

А хлопець – чи все ж молодий чоловік, йому якось більше пасує саме таке назвисько, – за кермом мерсу належить саме до цієї когорти. Неозброєним оком видно.

Та зараз комизитися нема чого. Не думаю, що так просто знайти того, хто, переконаний у божевіллі першого-ліпшого стрічного, буде таку «знахідку» відпоювати гарячим чаєм ще й прихопить із собою, явно спізнюючись кудись на важливу зустріч.

Кохання з першого погляду пролітає. Варто лише глянути на себе у дзеркало заднього виду. Мною зараз навіть збоченець навряд чи зацікавився б.

Певно, мій янгол-охоронець, що навряд чи у захваті від своєї підопічної, таки розстарався на Новий рік, підкинув доброго самаритянина.

Не надто оригінальні роздуми, правда? Але добре забивають голову. Створюють ілюзію: я можу не думати про те, що лякає найбільше. А це навіть не дитяча рукавичка, затиснута в долоні, а мій власний светр, закинутий супутником на задне сидіння. Смішно боятися улюбленої одежини, еге ж?

Але як побачила її кинуту на сніг, то зрозуміла: моєї допомоги ніхто не потребує і я можу йти під три чорти. А як же те дівчатко, буде замерзати далі, ховаючись від сторонніх очей?

Хоча... Хто сказав, що привиди мають бути прозорими? Невже ті голівудські розумники їх особисто бачили?! Але ж... чи можуть привиди мерзнути? Хіба у них є кров чи бодай тіло? Це ж фантоми!

Господи, яка дурня в голову лізе!

Я навіть зраділа, коли у супутника (цікаво, ми навіть не познайомилися, тільки зараз зрозуміла) задзвякав мобільний. Мабуть, слова про піжона доведеться забирати назад: мелодія без наворотів. Ледь не стандарт. Так само, як і трубка. Зручний прилад, багатофункціональний, але не із найдорожчих і без зайвих викрутасів. Це я, колишня продавчиня з мобільного салону, вже напевне знаю.

– Олеже, де тебе чорти носять?!

Співрозмовник верещить у свою слухавку так, що добре чути й мені. Хлопця ж він, певно, ледь не оглушив, але точно не злякав. Отже, мого рятівника звати Олег!

– Катаюся. Люблю, знаєте, Новий рік посеред холодного та порожнього степу в машині зустрічати. Шеф у курсі, де я і чого.

– А ти у курсі, що Мстислава у лікарню забрали просто від святкового столу, га?!

– Стиште децибели, шановний! – настільки спокійно, що я відчуваю мимовільну повагу, радить Олег. – Я в курсі, що Мстислав Маврикійович захворів. Усі люди час від часу хворіють. І це нормально. Тільки не в усіх у розпорядженні найкрутіші лікарі міста. У тій особливій лікарні гарантовано ніхто сьогодні і краплини не випив. Це інші страх заливають дешевим алкоголем.

Співрозмовник Олега змовкає. Певно, чекав на геть іншу реакцію, ледь не на паніку.

А я бачу, що хлопець переконаний: усе не так погано. Бо... Усе набагато гірше. Навіть пальці лівиці, що стискають кермо, побіліли від напруги. Чи то, може, він не надто вправний водій і йому важко вести отакі розмови на слизькій трасі?

Найліпше для мене зараз вдавати із себе глухоніму клінічну дебілку якій плювати на чужу розмову Але, всупереч розумній думці, обережно забираю у супутника телефон. Тепер сама тримаю мобілку біля його вуха. Здається, Олег відчуває полегкість, навіть вдячно хитнув головою.

- Ну, звісно, коли шефа забирає «швидка» просто із новорічного прийому – то дрібниці. Особливо, коли лікарі не певні, чи не везуть його простісінько в реанімацію. А ти не подумав, скільки людей із присутніх схочуть скористатися своїм везінням і наказати підлеглим пошукати документи в офісі хворого?!

Голос у слухавці не перестає горланити.

- Тих, хто додумається до цього, буде небагато. Менше, ніж тих, хто випадково почує від Вас таку пораду і скористається нею. Зараз біля Вас багато сторонніх?

Трубка секунду німує. Що ж, здорове нахабство – друге щастя. Олег перехоплює ініціативу:

- От що, на місці я буду десь за годину, – і, не чекаючи заперечень, провадить далі. – Раніше не вийде, я не збираюся кінчати життя самогубством в автокатастрофі. Варто, звісно, постежити за офісом і когось із охорони гукнути на підстраховку. Але не надто переймайтеся: наш шеф точно не дурень і нічого справді важливого в офісі не тримає.

І щось в його голосі змушує співбесідника спершу підтвердити, що зрозуміло, мовляв, а потім уже додати пару слів про щенят, що полюбляють демонструвати крутість. Олег мовчки забирає у мене мобільний і натискає на відбій.

Потім зупиняє машину. Мить мовчки дивиться перед собою, на засніжену дорогу. Врешті видає:

- Схоже, геть паскудно рік починається? А ще кажуть, як його зустрінеш, так цілий рік і житимеш.

Розвертається до мене, чомусь розглядає аж надто похмуро.

- Що ж, леді, наразі у мене до вас два питання, – правильно витлумачивши вираз мого обличчя, раптом усміхається. Вперше. Сумно, але все ж: – Чого тебе носить у мороз степом і чи ти й справді там кого бачила – твоя справа. А те, що ти щойно почула і встигла забути (правда ж, встигла?) – то тільки мій клопіт. Мені цікаво інше, як до тебе звертатися і де висадити в місті?

Від несподіванки кажу чисту правду:

- Руслана. А де висадити? Ну, хоч при в'їзді, якщо там до вокзалу не надто далеко! – А й справді, що мені робити у незнайомому місті вночі?

Тим більше, що раптом розумію: моя «голосова» параноя відступила. Чого, куди мене несло – вже не важливо... Місія виконана? Наче... Бо голос відступив. Тільки ще не второпала – провалена вона чи ні. Тепер можу йти куди завгодно. І як завжди після моїх вибриків, дуже хочеться спати.

- Тебе що, навіть друзі не чекають десь за святковим столом?! Вирішила помилуватися у новорічну ніч зовсім чужим містом? – Таким тоном, ніби йдеться про бозна-яке збочення, уточнює він. Чи, може, це значить: «Де ти взялася на мою голову, екстремалко шмарката»?

Звично, напрошується відповідь, що його, здається, теж не дуже визирають вірні друзі біля святкової ялинки. Видаю це із себе та впевнено посміхаюся, переконливо додаючи при цьому:

– А ти, Олеже, не дуже переймайся моїми проблемами, гаразд? Я сама можу з ними впоратися.

Олег

Аякже! Сама вона може впоратися, диво дивнее! Проходили вже таке. Чули тобто. І навіть повірили тоді. Он із Євкою. А результат?

Від спогадів стає моторошно. І вже, напевно, я б добряче накричав на цю «самостійну». Але дівка випереджає мене у найнахабніший і найнадійніший спосіб. Просто засинає на своєму сидінні, трохи скорцюбившись під ліжником.

Сіра шапка збилася. По спинці сидіння розсипалося темне пряме волосся. І нічого вона не схожа на мою Єву-Евеліну. То здалося від нервів. А ще наївно думав, що вже спогади не болять? Будити її не стану. Виховний момент залишаємо на потім. Хай відсипається.

Дивно життя інколи повертає. Ось і зараз. М-да, наскільки пам'ятаю, в подарунок Сплячу красуню в круту тачку я собі на Новий рік не замовляв, навіть шмаркатим підлітком.

Та, зрештою, не з неї почалися мої неприємності.

Схоже, ще з того часу, коли мені ледь не водночас зателефонували керівники обох міських телекомпаній.

Першим був пан Козаченко. Він щось там довго мимрив, типу спершу цікавився здоров'ям та справами вельмишановного Мстислава Маврикійовича і його дорогого сімейства. Уже думав, що він от-от перейде на домашніх цуциків. Та раптом чоловік захвилювався і спитав простісінько в лоба, а як почуваюся я сам?

Я щиро запевнив шановного, що не лише я почуваюся добре, але й більшість підлеглих Мстислава Маврикійовича теж. Тож якщо хтось там із доброзичливців повідомив про початок епідемії на нашій фірмі чи в її філіях, то це, м'яко кажучи, дуже велике перебільшення.

Натяк отямив тюхтія настільки, що він без подальших зволікань виклав суть проблеми. З'ясовується, що він не наважується турбувати шефа через таку дрібницю, бо стільниковий апарат Мстислава Маврикійовича вимкнутий (де ж логіка? – але то таке), тож, може, я буду ласкавий...

Відразу після цього зателефонував пан Лісовий. Містом ходять вперті чутки, що головний медіа-конкурент пана Козаченка, той самий пан Лісовий свого часу мав вельми успішну військову кар'єру. (Дурниці, якщо вірити нашому аналітичному відділу). Але, щоб ті чутки тримати на плаву, сам пан Лісовий полюбляє вдавати із себе простодушного вояку, що тільки волею випадку опинився в медіабізнесі, однак впевнено втримується на самісінькому вершечку в масштабах нашого міста. Той мекати-бекати не став. Рубонув із плеча:

– Олеже Дмитровичу! Мої ідіоти ледь не запороли проплачений Мстиславом Маврикійовичем сюжет. Кадровики беруть на роботу чортзна-кого! Добре, монтажники більш-менш при своєму розумі, підрізали, підчистили. Тепер усе в нормі. Щаслива родина на фоні подарованої машини. Діти із подарунками, всі посміхаються-дякують. От тільки дівка, якій останньою цяцьку дарували, чомусь увесь час не у фокусі. Ще й запис, коли мала щось балакає про щасливе Різдво, шипить так, наче мікрофон ще за царя Гороха купили.

Запитую нахабно:

– Хочете, щоб я особисто повідомив Мстислава Маврикійовича, що сюжет доведеться презнімати?

– А таки хочу, – не став таїтися пан Лісовий. – Чи, може, навіть не так. Переконай його, що сюжет і так у нормі, кажу ж, монтажники у нас аси, не те, що... Там у масових сценах як не приглядатися, неспеціалісти браку не побачать. Ну, не буде показано, як дівчині пакунок тицяють і все. Так інших же обдарованих повно, підкладку іншу зробимо та й по всьому...

Я мовчу. Правда, до шефа мені з моїм мовчанням таки далеко! Отой може ні пари з вуст не зронити, а співрозмовник виразно почує: «Це Ви, пане, сподіваюся, жартуєте?». Але, певно, і ми дещо можемо, бо Лісовий змінює тон:

– Не хочу потрапляти під гарячу руку, що й казати. Але ж і тебе підставляю не задурно. Звісно, вільних грошей, таких, аби тебе зацікавили, у мене немає, але певною інформацією володію. Крім того, у пір'я вберешся, вирішиш сам зайнятися політикою чи там бізнесом, перший піар-сюжет за півціни.

Отут я остовпів: це що, мою кар'єру за моєю спиною вибудовують?! Так одного разу й про власне вигідне одруження із місцевих ЗМІ дізнаюся!

Однак я таки взявся «розрулити» ситуацію. Бо чи не єдиний у місті знав напевне: зараз шеф не надто перейматиметься тим, що два канали-конкуренти повідомили про схожі проблеми. Здається, що у них обидва оператори завчасно вирішили відсвяткувати Новий рік, та ще й вкупі!

М-да, не пощастило тій... як там її? Вірунці, здається? Не для дівчати, певно, лаври кінозірки.

* * *

Якби по-путньому, то шеф мав би потрапити до лікарні у той же день, коли йому зле стало. Полежав би трохи, попсував нерви персоналу приватної клініки, збив температуру – та й був би зараз здоровісінький. А я б не переймався тим, що робити у новорічну ніч із його паперами.

Та яке там пуття! Крові ми, бачте, боїмося, а на температуру високу увагу не звертаємо. Жменя антибіотиків удень – і нам не страшна жодна застуда.

Кухарка запевняє, що шеф ледь не розлученням погрожував, коли законна дружина запропонувала лікаря викликати. Ненавиджу оті кухонні теревені, бо й думати не хочеться, що там насправді говорять поза очі про мене?!

Шеф, звісно, на поліг на своєму. Ніяких лікарів та лікарень! Тим більше, що йому наче стало легше. Хіба що слабкість клята! «Авжеж, – думаю, – пігулки жменями жерти, то не лишень слабкість розвинеться. Тут і виразку можна заробити». От через слабкість шеф в нагальних справах у сусідне

місто й не попхався, відправив мене. Звісно, без жодного супроводу, аби не привертати зайвої уваги.

– Це – бомба, Олежику, справжнісінька бомба! Компромат залізний! – очі пана Мстислава виблискували так, що було неприємно дивитися. Чи й справді розхворівся, чи радіє майбутній перемозі над заклятим конкурентом?

Крім того, з яких це я пір для нього «Олежик»? Олег чи Олег Дмитрович, ну останнє при відвідувачах: «більш детально про це Вам розповість Олег Дмитрович, залиште йому свої координати». Раз чи двічі йолопом називали, однак не Олежиком!

Шеф веде далі:

– Отой Тихон Іванович, коли правдою виявиться хоч половина з того, що мені казали, таки справжнісінький покидьок!

«Ну, це ніби й не новина у нашому місті», – міркую собі, а пан Мстислав тим часом продовжує:

– На що вже я, Олежику, не янгол, але у порівнянні з ним ледь не святий! – І він робить ефектну паузу, задоволено пропікаючи мене своїм «фірмовим» поглядом.

Здається, шеф трохи розчарований, що я просто зараз не похлинувся чаєм. Чи не заради такого можливого ефекту секретарці звеліли піднести мені чашку із гарячим напоєм, мотивуючи це тим, що мені аж ніяк не час хворіти. А гаряче – то така собі профілактика від зимових нездужань.

– Значить так, голубе! – О, знову новий епітет. – Новорічна ніч новорічною, але навряд чи ти віриш у Діда Мороза чи святого Миколая, як і я, до речі. А от премію отримаєш справді святкову. Буду тобі за Святого. Ага, це, звісно, коли обійдеться без проколів. Пістолет можеш отримати у Василя, якщо хочеш. Бо за тими ж доказами можуть полювати досить серйозні люди.

Від пістолета я категорично відмовився. Єдине, на що той гарантовано знадобиться, то у «випадку чого» пустити собі кулю в скроню. На це, якщо логічно подумати, моїх стрілецьких здібностей мало б вистачити. А зрештою, і це не факт.

Так що доведеться експлуатувати образ інтелігентного хлопчика, що звик мати справу з комп'ютерами та течками з паперами. Перевірено. А ще цей інтелігентний хлопчик звик під час роботи не демонструвати свої емоції. Жодні.

Тож я чемно зберіг цілком нейтральний вираз обличчя навіть тоді, коли дізнався, що компроматну «бомбу» отримуватиму від мерця.

* * *

Тобто, звісно, на момент останніх перемовин із шефом «власник» компромату ще був живим.

А вже мені довелося вести бесіду з простоволосою, трішки напідпитку, жіночкою. Й наче у святковому, але дуже запраному вбранні. Вона старанно палила в грубці якісь фотокартки. Схоже, то були світлини її

співмешканця. Ще з тих часів, коли він був молодим, здоровим і мав змогу обирати собі набагато ліпших супутниць.

Та жіночі ревності доволі легко змінюють хід історії. І якби вона спершу виконала волю покійного і відразу, щойно його тіло забрали до моргу (уявляю, як «зраділи» напередодні свята медики зі «швидкої»!) кинула у грубу туго напханий чорний конверт, у котрому зазвичай, зберігають плівку для рентгену, то...

Після такої заяви у мене виникла підозра: а чи справді її співмешканець добровільно «відмучився саме під свято» чи, може, йому підсобили за допомогою, наприклад, пігулок? Хоч якби довелося лежати ледь не паралізованим у неприбраній брудній кімнаті майже сільського (дарма, що міська околиця) будинку, а з близьких-рідних – лишень оця місцева п'яничка, то, хто й знає, чи смерть для нього найгірший вихід.

Цікаво, що саме покійник збирався купити за гроші шефа? Здоров'я? Кілька зайвих років життя?

Останнє питання мало на диво просту відповідь: шефа випередили. Ото зрадіє, як дізнається! Вчора, виявляється, до будинку під'їхала машина «на колір така самісінька, як Ваша, але більш крута». З неї вийшло двоє, «гарно вбрані, краще, ніж Ви, тільки в усе чорне: з голови до ніг».

«І крутіші за мене», – підказав я.

Конверт виключно темнів переді мною на брудному пластику столу. Простягни руку – і бери. Чи ж я із жіночкою не впораюся? І гроші зекономлю. От тільки така економія може боком вилізти. Раптом вона зберегла контакти отих «двох учорашніх»?

– Та ні, не крутіші, – вона спробувала заклично посміхнутися. Вийшло не дуже. – Тобто там відразу видно, що бандити. Бо Ви чоловік інший: ввічливий, культурний, і ще сильний. Далеко підете. Ви не думайте, я не просто так патякаю! Я вмю бачити й приховане! У мене в роду справжні відьми були.

«Ну, це й не дивно», – звісно, цю репліку я втримаю при собі, як і думку про те, що навряд чи прашурки були б у захваті від такого нащадка.

Жіночка ж торочить своїє далі:

– Так-от, у тих в чорному така погана ця... нергит-ти-ка, – ледь спіткнувшись на важкому слові, повагом провадила «відьма», – чорна-чорнісінька! Недарма Митько не хотів із ними зв'язуватися. Хоч і гроші вони давали непогані.

А це вже цікаво: що ж то за такі прибульці були, коли навіть непогані гроші їхню енергетику не покращили? Що ж до Митька, він, якщо я правильно розібрався в ситуації, зв'язався з ними чи з їхніми попередниками кілька років тому, коли ще міг вільно пересуватися. А потім чомусь передумав. Та ще й прихопив таємничі документи.

Останнє, як на мене, відгонить відвертою фантастикою. Та в цю історію глибше я добровільно не полізу.

– А ото напередодні вночі йому зовсім зле стало. Все кидався, щось про дітлахів лепетав. А може, у нього від якої хвойди малі були? Бо все повторював, що нема йому прощення перед тими спиногрізами, бо через це його й до пекла не візьмуть, тобто на землю проженуть примарою тинятися. Хе! Коби усі отак переймалися напризволяще покинутими дітлахами... Потім

враз стих, я думала, йому краще... До магазину побігла хліба-крупів купити, повернулася, наварила істи. Та й хотіла розбудити, аж тут...

Я – весь увага і співчуття. Вона ладна говорити довго, а часу в мене не багатько. Та все ж витрачаю свої хвилини на п'яні теревені. Щось мені не подобається у цій історії.

Здавалося б, усе просто: захотів полікуватися каліка, дістав із схованки те, що приберіг на справді чорний день. Знайшов покупця. Інформація дійшла до конкурентів. Цікаво, як? Хтось із втаємничених здурів і вірить, що йому так легко зрада з рук зійде?! Конкуренти приїхали, але чомусь не порішили свідка на місці? Чи таки порішили?

Чого тоді не приперли, як слід, жінку-п'яницю? Невже упевнені були, що вона нічого не знає? Ой, щось не віриться?!

Стоп! Досить роздумів. Час діяти.

Рішуче викладаю на стіл пачку грошей. Усі відведені на купівлю «бомби». Певен, що це – медвежа послуга для цієї, типу, «відьмачки». Або з горя чи від щастя нап'ється до смерті, або ж хтось із місцевих маргіналів придушить, коли дізнається про такі грошові набутки. Хоча... Може, ці гроші для неї й шанс розпочати нове життя.

Кажу неголосно, але дуже розбірливо:

– Ось. Беріть. Тут на дорогу і на те, аби влаштуватися на новому місці. Зрозумійте, якщо залишитеся тут, то ті чорні прийдуть знову. А конверт я забираю. Навіть не так: конверт Ви зараз спалите, так і казати будете, як хто питає. «Спалила і все!» А я вміст конверту запакую в щось інше.

До речі, ніколи не варто недооцінювати п'яничок. Ледь напружившись, вона змогла пригадати номер, отої, крутішої за мою автівки. Досить відомий номер у нашому місті. Не дуже й здивувався! Ох, пані Марино, ведете подвійну гру, шановна.

Перекладаю файли, окремі аркуші, диски, якісь плівки у кольоровий пакет із Санта Клаусом. Ліпшого в хаті не знайшлося. Так і теліпався до машини із кольоровим пакунком, на якому казковий бородань тицяє малій дівчинці ведмежа. Персонажі посміхаються і виглядають цілком щасливими.

Чого не скажеш про мене. Звісно, у мене є певний досвід вирішування проблем у сучасному місті. Так-от, здебільшого вони аж ніяк не відгонять детективними серіалами. Ох, занадто багато у всій цій ситуації театральності.

А ще, мене чогось дратує спогад про те, яким поглядом дивилася мені в спину ота жіночка. Нащо мені її вдячність? Я ж не Святий чи то пак не Дід Мороз. У мене інше амплуа.

* * *

От, скажімо, на мене чекає о третій ночі візит до офіса, де гарантовано нема нічого крамольного. Ну, може, з точки зору податкової і знайдеться щось цікавеньке. Але ж податківці теж люди, тож хай відпочивають у святкову ніч – усім спокійніше.

Але зараз герої-охоронці мусять на мене зачекати. Перед візитом туди треба прибрати з машини усе зайве. Скажімо, пакет із компроматом або сонне дівча, яке здатне бачити чортівню в порожньому зимовому полі.

Не знаю, на які умови експлуатації розраховані дешеві китайські мобілки. Але, певно, не на морозну новорічну ніч та ще й із забутою вдома чи десь-інде підзарядкою. Телефон дівки-знайди вперто мовчав попри всі спроби його реанімувати. Сімка відмовилася оживати і у моєму телефоні.

Тож втілити у життя геніальну за простотою ідею, подзвонивши родичам цієї Руслани, виявилось не так легко. Світити зайвий раз свій мобільний номер, призначений виключно для «своїх», не хотілося. Звичайну трубку я залишив вдома – не до привітань зараз випадкових знайомих, ладних бажати щастя усім на світі, кого згадають під час застілля.

Тому відкоригований план дій виглядав так: зателефонувати родичам дівчини із квартири. А там домовитися, що я вже вдень привезу її на автовокзал і посаджу в потрібний автобус. Чи хай самі приїдять за нею, якщо втратили пильність і дозволили божевільній заразі тинятися, де заманеться.

Доведеться прилаштувати її на своєму дивані у вітальні, хай досипає. Пакет – у сховок, такий, що не всякий професіонал знайде. Ключі, звісно, з собою. Нічого, дівчисько посидить трохи і замкнене – то на користь. Бо знову кудись помандрує! А сам – гайда до офіса.

Звичайно, можна було б і висадити її на в'їзді в місто. Але добрі справи, хай і не бувають безкарні, не повинні пропадати дурно. Здається, у дівки дар вплутуватися в неприємності. П'яних бовдурів у місті, особливо тепер, вистачає. А мені зараз, схоже, і так головний біль гарантований.

Трохи стиснув плече супутниці: прокидайся, чи що? Довгі вії здригнулися, хоч ледь чути сопіння стало голоснішим. За роль Сплячої красуні я б їй точно «Оскара» не присудив. Ну, хай ще трохи поприкидається – сам не у настрої балакати.

Завернув у свій провулок і загальмував так, що ледь не вписався головою у лобове скло. Добре, хоч дівча було пристебнуте, а то б точно довелося звертатися за лікарською допомогою. Тим більше, що й телефонувати чи їхати нікуди б не довелося: відразу кілька машин «швидкої» з'явилися на вузькій вулиці. Стояла тут для чогось і міліція. Певно, налякані люди викликали усіх гамузом.

Із голосним завиванням під'їхала ще й пожежна машина. Останнє – це добре. Бо горів мій будинок.

Із вікон на другому поверсі валили густі клуби диму. Машиналино порахував вікна від кута будинку. Так, зрозуміло: пожежа у моїй квартирі.

Руслана

«Нетипова реакція на пожежу у власній квартирі». Ця фраза, наче взята із якогось фільму про дурнуватого американського психоаналітика, миттєво знайшлася в голові. А що, хіба ні? Реакція Олега була таки нетиповою.

– Ох ти...! Як же невчасно!

А хіба таке лихо може трапитися вчасно?! Хоч змушена погодитися: новорічна ніч – найневдаліша для таких «гостинців» пора. Чи, може, у нього якраз учора завершився термін дії страхового полісу на квартиру, а

новий не встиг оформити? Чи у квартирі, яку зараз пожежники старанно заливають ідкою піною, на днях з'явилось щось надзвичайно цінне?

А може, то шок? Чому ж тоді Олег спокійнісінько продовжує стирчати у машині, не кидається до збудженого натовпу людей, певно, сусідів та міліціонерів, розпитуючи, що тут відбувається.

Доста гратися у доморощеного Шерлока Холмса. Варто подумати, чи можу хоч чимось допомогти бідоласі?

Мабуть, він краєм ока відстежував мої рухи, бо раптом стрепенувся, відвів очі від пожежної машини. І щосили вгativ кулаком по керму. Так, що аж засичав. Ой! Так збити пальці з одного удару – треба примудритися.

Олег намагається розбитою рукою вихопити із кишені мобільного. З другої спроби це йому вдалося. Але слухавку він тримає в лівій руці. Правиця нервово стискає коліно.

Дуже обережно, аби не зробити гірше, торкаюся його правого зап'ястя. От чим краще літо: менше накручено одєжі на людях, у випадку чого не доводиться долати усі ті шари сорочок, светрів, курток... Хоч гріх скаржитися, бачила я вбраних і тепліше, ніж Олег.

В очах супутника невимовлене: «відчепись!», – майже миттєво змінюється подивом.

Невже цього разу подіяло так швидко і йому вже не боляче? А цікавий ти хлопець, Олеже. Сам хоч здогадуєшся про це?

Звісно мовчу. Йому теж не до розмов: на тому кінці, ну, не дроту... чорт, мені якось намагалися пояснити, як діє мобільний зв'язок – дарма витратили час, літр пива на трьох (це включаючи й мене) і кілька аркушів паперу. Так от, на другому боці чогось там абонент нарешті підіймає слухавку, тобто натискає на кнопку прийому.

Олег усе ж мовчки киває мені. Певне, це значить «спасибі».

Потай стираю краплини холодного поту, що всіяли верхню губу, і трохи демонстративно відвертаюся до вікна. «Швидка допомога» з мого боку майже імпульсивна, але й така потребує деяких фізичних зусиль, тож Олегові ліпше на бачити моєї реакції.

За вікном голосить жінка середнього віку, в дорогій шубі, накинутій на рожевий, мов у ляльки Барбі, халат. У її руці – закіптюжене фарфорове янголя.

На мить стискається горло: раптом згадується дитинство: «Мамо, а янголів-охоронців хто охороняє?» – «Господи! Які дурниці тобі лізуть у голову?! Ти б краще дитячу кімнату прибрала!»...

У голові ледь макітриться. Добре, що Олег, коли перена-лаштовував мобільний, подбав, щоб його розмови не були доступні для сторонніх. Тож відповідей його співрозмовника мені не чути і в нього немає підстав думати, що дізнаюся щось зайве.

– Василю? Ти біля офіса? Серий, тобто Сергій Федорович, із тобою? О'кей, це ж добре, що нічого не трапилось. Премію тобі все одно випишуть. Передай йому, будь ласка, слухавку, бо він, економний, вибрав такого оператора, що й у нормальних умовах не додзвониться. Що? – Через неприродний спокій вперше пробивається емоція, тобто щире здивування. – А-а-а! О, так, тебе теж із Новим роком.

– Сергію Федоровичу? Та є у мене годинник і про обіцянку я не забув. Та, думаю, якби хто дуже схотів, то офіс вже б давно пограбував. У мене поважна причина затримки. Пожежа у моїй квартирі... – Пауза. Олег дозволяє собі трохи підвищити голос. – Ні, не жарти, звісно. Що? Тобто «а раптом я сам випадково...»?! Ага, ще скажіть: «праску забув вимкнути». А я про що ж? Свої сорочки я власноруч не прасую. Та й, якби сам підпалив, уже б догоріло. А так – все тільки в розвої. Ні, зараз запитав у міліції. Не знаю, хто викликав, теж запитав. А що мені накажете робити?! Під ногами у спеців плутатися і з порожнім відром нічною вулицею бігати й несамовито верещати, що це саме я той бідний-нешасний, який без даху над головою залишився?! Тут пожежників повен двір, хай гасять.

Вдих-видих, розмовляє далі:

– Та ні. Дім Мстислава Маврикійовича ніхто не підпалюватиме, вони ж не божевільні, отак підставлятися. Ну, тоді нехай хтось з охорони там покрутиться про всяк випадок... А Василь хай краще перевірить ще раз, хто із обслуги влаштувався до нас відносно недавно із, типу, супернадійними рекомендаціями. І особливо прискіпливо слід перевірити тих, у кого зараз новорічні канікули.

– Дідько, та не знаю, чого мене без квартири залишили?! Мо', думали, що там сховано щось важливе! Насправді? Звідки? Яка документація у мене вдома?! Розклад Мстислава Маврикійовича на найближчий тиждень і візитівниця з контактами? О'кей, побалакаємо при зустрічі. Мені зараз треба піти розпитати, що там з підпалом, аби сусіди не дивувалися – чому це потерпілому все одно? А Ви як думаете?! Ні, не все одно! – Олег різко уриває чужі припущення.

Натиснувши на відбій, він на мить заплющує очі.

– Добре, що шефова донька з нянькою в Англії. Дурний тур, звісно, «Різдво в замку для справжніх малих леді», сю-сі-пусі, тьфу! А от, скажи ж ти, згодилося. Хоч за дрібноту цю не треба зараз хвилюватися. А дружина шановного шефа, мабуть, саме зараз у лікарні, заламує театральні руки та благально зазирає в очі лікарю: «Скажіть правду, що з ним? Я без нього не житиму!». Хе! Актриса... Зірка місцевого театру, – останнє звучить як брудна лайка. Але підсумок цього монологу мене остаточно вражає: – Так що, як і запалять його будинок, не страшно, все одно застрахований.

Поки я приходжу до тями: це що, місцева традиція, підпалювати будинки конкурентів під Новий рік, якій уже й не дивується ніхто?! – Олег звичним жестом пригладжує модно підстрижене волосся, перевіряє, чи застебнута куртка.

Тільки шрам-ниточка біля правого кутика вуст ледь помітно посмикується. Ех, Олеже, і ти не залізний! Тоді невдоволено кривиться, зиркнувши на пошкоджену руку. Хоч тепер може здатися, що травму він отримав як мінімум зо два-три дні тому, найприскіпливіша міліція не причепиться. Типу – чи не з'ясовував з ким стосунки сьогодні. Якусь мить пильно дивиться на мене.

– Руслано, – у його голосі з'являються скрадливі нотки. Шулюсь, немов від холодного вітру: зараз буде прохання, яке мені не дуже сподобається. Звідкись у його руках з'являється новорічний пакет. – Руслано, допоможи, будь ласка. Бачиш оцей пакет із Сантою? Там папери, тобто документація на один бізнес-проект, – моїми губами ковзає тінь усмішки: нічого собі обкладинка для бізнес-проекту! – Раптом менти забажають зробити обшук у цій машині, хто їх знає. Щось незрозуміле довкола коїться. То може,

вирішать, що я наркокур'єр і оце за допомогою пожежі конкуренти знищили підпільну лабораторію?

- А ти випадково не того? - Це звучить зовсім по-дурному. Бо я знаю, просто знаю і все: наркотики - це не його хліб, і до торговців живим товаром він не має жодного стосунку. У світі і без того вистачає гріхів, а Олег - точно не янгол. Бісить геть інше: він вплутує у свою гру мене. І, схоже, знає: я не зможу сказати «ні» тому, хто підібрав мене напівзамерзлу посеред степу та ще й продовжує далі панькатися.

- Я - «випадково НЕ того», - його блакитні очі на мить стають сірими, мов зимовий обрій у холоднечу. Здається, навіть морозом сипонуло.

Карбує кожне слово:

- Я наркотиків не вживаю й іншим не раджу. Якщо боїшся чи просто не хочеш допомагати, то так і скажи. Хоча, звісно, заховати тоненький пакет під твоїм широким пальтом - то дрібниця. Та й хто таке дівча обшукуватиме? Моя справа зробити так, аби до тебе ніхто й пальцем не торкнувся. Силувати не буду.

- Давай сюди! - відчуваю себе дурнуватою малолітньою школяркою, яка вперше затягається смердючою цигаркою, бо її взяли «на слабо» однокласники. Різко додаю: - Відвернися!

Замість того, аби покрутити пальцем біля скроні: переховування цього «подарунку» вимагає лише розстебнутого пальта, він відвертається. Так, тут порушення норм моралі відбувається хіба що за стандартами дев'ятнадцятого століття. Тим часом Олег дістає із заднього сидіння мій светр. Не дивлячись, тицяє мені:

- Зодягнися тепліше, а то ще застудишся!

Відповісти, що думаю про його турботливість, я не встигаю. Дверцята автошки клацають. Він прямує до найближчого міліціонера. Пришвидшує ходу, на обличчі - щира тривога.

Цікаво, як він пояснить, що так довго сидів у машині, перш ніж кинувся за допомогою? Хоча, цей пояснить, не маю сумніву.

Щось на зразок: «Розумієте, сержанте, серце у мене. Як глипнув на задимлені вікна та побачив, що то моя квартира, замлоіло. Думав - серцевий напад... Добре, що супутниця здогадалася мені пігулку до рота сунути... Е, сержанте, не варто про супутницю у протоколі чи де там ще. Ні-ні, що ви? Звісно, вона повнолітня, однак батечко у неї чоловік старого гарту. Та ні-ні, він не з тих, хто підпалюватиме чуже житло, швидше з роботи виживе, бо із моїм начальником товаришує! Та й нема старого нині у місті. То що там трапилося?! Невже?! Ох-ах! Ні-ні. Не треба лікаря...». І бла-бла далі. Такий викрутиться.

Його мобілка, залишена на водійському сидінні, знову озивається. Що, отой Сергій Федорович зайву хвилину не почекає?! Ніби ж пожежа - то поважна причина...

На екрані висвітлюється: «Пані Марина».

Трохи ошелешує таке звертання. Чомусь не схоже, щоб Олег любив отак «панькатися» з жінками. А ще - раптом чомусь починає дратувати мелодія виклику. Звісно, не чіпаю чужу річ, терпляче перечікую.

Коли господар залазить знову до машини, то теж не вельми радіє пропущеному виклику: «Ну ось Вдова озвалася. Невже із шефом все аж так серйозно?» – цідить стиха і не хапається передзвонювати. Натомість підбадьорливо киває мені:

– Потерпи трохи, скоро звільнимся, – тоді невесело додає: – Правда, ще треба до офіса підскочити.

Під'їжджаємо до високої потворної будівлі. Тут би трилери голівудські знімати! Не будинок, а монстр зі скла та заліза. Невже архітектор оцього творіння насправді вважав, що люди залишатимуться при здоровому глузді, працюючи в ньому?!

Дізнаюся, що шефу Олега належить лишень третина будівлі.

– Інші дві фірми теж його, ну, принаймні, фактично, – безжально пояснює Олег. Мовляв, заціни розміри можливої халепи, у яку вскочила. Тож будь розумницею і дозволь мені самотійно залагоджувати справу. Не втручайся тобто!

А далі Олег продовжує розмову вже в іншому руслі. І робить це аж надто стримано, щосили намагаючись, щоби сказане здавалося чистісінькою правдою. Наче сам себе переконує:

– Так-от, щодо моеї квартири. Сусіди кажуть, що у дворі якась гоп-компанія феєрверки пускала. Певно, п'яні усі були, тож чергову ракету загилили не в небо, а у мое вікно. Добре, що моя сусідка – дуже богомільна жінка. Вона взагалі не п'є, тож відразу звернула увагу на вибух і, звісно, дим побачила. Зателефонувала, куди треба. Ага, ще мені спеці сказали, що аби газ не перекрив перед від'їздом, то так легко б не відбулися усі в будинку.

Зрозуміло, що розмови із міліцією та пожежниками настрій рідко кому покращує. Тим паче, що салон машини Олега таки оглянули, хай і нашвидкуруч. Добре, що після свідчень сусідів не змусили його сплатити штраф за виклик пожежної команди, визнавши не злочинним недбальцем, а потерпілим.

От ми і в офісі. Всередині. Мені підсовують чай.

– Хочеш цукерочку до чаю? – озивається Василь. Сам відрекомендувався. Я так розумію – це той самий охоронець, що йому Олег із місця пожежі телефонував.

Ти диви, на обличчі навіть склав щось типу посмішки. Господи, він мене, очевидно немовлям вважає! Опановую себе, щоби не нахамити, і ввічливо відмовляюся, присьорбуючи чай без нічого.

Врешті, якщо добре поміркувати після деяких роззирань довкола, то з товариства, присутнього тут, Василь мені подобається найбільше. Високий, підтягнутий, може, трохи перекачаний, але, завдяки майже дитячому погляду чистих блакитних очей, видається наївним, але надійним. Звісно, теж маска, але приємна.

– Йо-пе-ре-се-те... Які в сраці цукерки, Васю?! – це вже доволі нервово Сергій Федорович. Навряд чи отака істеричність – то його звичний стан. Слабкодухів, схоже, тут не тримають. Справа зараз в іншому. Очевидно, дісталось бідоласі цієї ночі...

– Чортзна-що! Цукерки, чай! – Провадить далі Сергій Федорович. – А ти що за цирк влаштовуєш, Олеже!? Га? Шеф у реанімації, хер зна що там, а ти із дівкою валандаєшся!

Олег спокійно відповідає. Майже не напружуючись:

– Я знаю, що шеф у реанімації. Однак, до шефа поки що не пускають. Я домовився, що як тільки-но пану Мстиславу стане хоч трохи ліпше, лікар мені відразу зателефонує. Сидіти ж під дверима палати – то завдання для охоронців. А наші орли, сподіваюся, з цим впораються. Бо вони – профі, інші у нас не працюють. Чи не так, Сергію Федоровичу? Це – по-перше...

– Цікаво, чому тобі ще ніхто за нахабство не скрутив карк? – це сказано в'їдливо, але вже на півтону нижче. Схоже, отакі-от логічні викладки – звичне явище для Олега. І нічого, ще живий. Сергій Федорович продовжує: – Краще скажи: ти завдання виконав чи з кралею Новий рік зустрічав?

– Виконав, – Олегові очі враз стають блакитні-блакитні та чисті-чисті. Мов у першачка, котрий запевняє вчительку, що не зміг вивчити віршик, бо ключ від квартири вдома забув. І мусив чемно маму з роботи дождатися, сидючи на сходах під'їзду А матуся повернулася дуже пізно.

Потім Олег виразно косує в мій бік. Мовляв, хай вийде – нам вільніше розмовляти буде. Але Сергій Федорович заперечує: хай сидить. Ух ти, здається, мене збираються «у випадку чого» використати, як важіль впливу на Олега. Вплинеш на нього, аякже!

– Виконав, усе, як Мстислав Маврикійович наказав. Тобто це йому в руки віддати, або спалити, – ніби аж надто байдуже продовжує говорити Олег. – Ха! Навіть самому старатися не довелося. Все саме собою вирішилося. Такі справи: наш інформатор, тобто Митько, загнувсь, поки я до нього добрався. Схоже, вже дуже розхвилювався після візиту крутих хлопців. Ті приїжджали в автівці з певними номерами... – кидає швидкий погляд у мій бік і відчеканює кілька цифр. Краєм ока відзначаю, що розуміюче киває не лише Сергій Федорович, але й Василь та ще два безіменних хлопці, що завмерли біля входу. Всі добре розуміють чи хоча б здогадується, про кого мова.

Утуплюся в чашку зі зображенням снігура. Мене цікавить тільки гарячий міцний, звісно ж не із пакетика, чай. В офісі прохолодно: декілька святкових днів, працівники відпочивають. Тож економні господарі заощаджують на опаленні. Мое бажання залишитися в пальті особливого здивування не викликало.

– Навряд чи смерть визнають кримінальною, тут наче все гаразд. Однак чоловіка налякали добряче. От хворе серце й не витримало. І Митько перед смертю звелів своїй співмешканці спалити конверт із паперами, чи ще там чим, у нього на очах. Жінка також дуже налякана, якраз збиралася від'їздити до сестри, коли я над'їхав. Тобто, – мимохідь поглядала на годинник, – думаю, уже в дорозі. Конкурентам матеріали не дісталися.

– Є чим пишатися... – мить Сергій Федорович роздумує. – Кажуть, твою машину менти обшманали?

– Ага. Не знайшли нічого кримінальнішого від запальнички. Коли кинув курити, то під задне сидіння її заглинив і забув. – Олег не дивується такій обізнаності співрозмовника. М-да, гарна у них фірма. Довіра зі всіх шпар так і пре. Цікаво, чим насправді торгують? Очевидно, не брошурками для недільної школи.

– Хлопче, а ти точно не вирішив скористатися моментом? Може, який папірець не догорів і зараз у тебе в кишені валяється?! А може, хочеш

вислужитися? Типу, от шеф видужає і тоді... Невже не розумієш, у що вплутуєшся?

– Ага! Це наче надійшла пропозиція не доводити справу до наглого обшуку, а роздягнутися самому? – Олег надто спокійний. Настільки, що Василь дуже повільно підіймається зі стільця. Так, наче очікує атаки у бік Сергія Федоровича.

От цікаво: охоронець у курсі, що начальство зводить рахунки із Олегом? Бо той «шмаркач» нещодавно, виводячи по мобільному Федоровича з істерики, наважився не зважати на субординацію.

– Маячня якась. Мала, піді-но до сусіднього кабінету. Зарано тобі на чоловічий стриптиз дивитися, – куртка Олега уже на спинці стільця. Він підкреслено ретельно розправляє її. Тоді киває Василю: типу обшукуй кишені, чого чекаєш? Береться руками за низ светра, аж тут звертає увагу на мене: – Ти ще тут?

– А що, твоя Мала ще не бачила нічого та-ко-го? – скалить зуби один із охоронців біля входу. Гляди-но, воно ще й розмовляти вміє, не тільки скалитися? Щиро дивуюся.

Ох, пощастило тобі, голубе, що тут немає Тетяни, моєї майже невістки. Не те, щоб вона вважала мене своєю найкращою подругою, але на хамство реагує хворобливо. Кілька словесних пасів, півхвилини скоромовки, і... Потім не один стоматолог розводив би руками, намагаючись зрозуміти, звідки взявся сильний фантомний зубний біль при здорових зубах у такого-от гострослова. Однак, такі забавки не для мене. Здоровіша буду.

– Стули пельку, – різко осмикує дотепника Олег. І диво, охоронець, хай і вдвічі важчий за нього, миттю вмовкає. Навіть очі опускає додолу. – Ця дівчина – молодша сестра мого друга Романа. Він із сусіднього міста. Вона добиралася сюди автобусом, до якоїсь родички. Автобус в дорозі зламався. Ну, я й підібрав її, щоб не замерзла посеред степу в холодному салоні. А родичка ще й до лікарні потрапила, як на лихо. Тому й узяв із собою дівчину. Ще питання є?

Питань немає. І навіть якщо вирішить хтось перевірити версію Олега, то доволі швидко з'ясує: автобус застряг посеред степу, а мого брата справді звуть Роман. Навряд чи стануть копати глибше.

Василь

За причиненими дверима – ні шелесне. Заледве вловлюю майже не чутне сопіння. Схоже, що Мала нашого Олега встановила рекорд із швидкісного засинання за несприятливих умов! Комісію з «Книги рекордів Гіннеса» час викликати.

Навіть на розчарованій фізії охоронця печать здивування. Он, скоро вуха почнуть рухатися, коли так старанно буде вслуховуватися. Різко повертаю голову в його бік, аби вшивався. Миттєво все розуміє. І надто голосно чалапає коридором – доведеться додатково ганяти в тренажерному залі чи й замінити на когось більш зграбного. Набрали пришелепків ще до мене – тепер мучся з ними...

Та оте гупання зараз на користь: у кімнаті добре чути, що охорона подалася геть. Вичікую десь хвилину. Без попередження – шкіряна підошва

фірмових черевиків дозволяє рухатись без зайвого рипу – рву двері на себе.

Дивно! Не спить! І не злякалася! Не те, щоб сподівався застукати дівчисько за чимось недозволеним, але певна розгубленість хоч когось із цієї солодкої парочки не завадить.

Ледь-ледь повертає голову в мій бік. В очах – спокійна допитливість. До цього так само критично роздивлялася якусь абстрактну мазню, що «прикрашає» стіну кімнати – подарунок від якогось партнера на ювілей фірми. Залишається сподіватися, що мене зараз оцінили хоч трохи вище від цього «шедевра» сучасного генія.

Тонкі, ледь зчервонілі від морозу, пальці дівки на мить надто сильно стискають темну беретку, в тон дурнуватою, явно завеликого на неї пальта. Заводить за вухо пасмо волосся – на тонкому зап'ястку помічаю шкіряну браслетку І мовчить. Я маю почати розмову першим.

Не подобаються мені такі ситуації. Теоретично, Олег міг раптово здуріти і зв'язатися на свято із малолітньою курвочкою. Потім отямитися, згадати чи то про репутацію, чи й про Кримінальний кодекс, і вигадати, що то сестра приятеля, котра типу потребує допомоги.

У принципі, теоретично ж, він міг вв'язатися й у «серйозну гру», швиденько переметнувшись на інший бік. Хоча, ніби й сам товкмачить час від часу, що у таких об'єктах пішаки гинуть першими.

Так-так. Але вчудити два ідіотства водночас – уже навряд. Тим більше, що це курча не дуже схоже на шмару. Скоріше на дівчинку із гарної родини, котра заплуталася. І аби позбутися настійливого квакання предків – «Так чемні дівчатка не роблять. Дев'ята година – справжні леді (або пані чи ще щось таке?) вже давно вдома і теде» – подалася у мандри автостопом. А може, і злигалася із кепською компанією, але швиденько збагнула, що воля – не таке вже й щастя, як здається спочатку.

– Заспокойся, мала, нічого страшного не відбувається, – мені майже вдається привітний і ледь поблажливий тон. – Просто місцеві неприємності: шеф захворів і його заступник дуже знервований, тобто переймається сильно долею фірми. Ну, а в твого Олега нелегкий характер. Сама, певно, знаєш?! Ні, щоб змовчати: бо мовчання, мала, – то золото. Так права почав качати. Ну і вирішили трохи попустити.

Ледь помітний кивок у відповідь.

– Зараз зможете йти куди схочете, вони тільки кількома словами перекинуться, і я вас до машини проведу. Додому вернешся – думати забудеш про неприємності. Брат, певно, хвилюється? Можеш зателефонувати йому звідси.

В світло-карих очах спалахують насмішкуваті, надто дорослі вогники: «Ага, зараз, аби розумна техніка запам'ятала номер братчика. Ще його не вистачало вплутати у цю дурнувату історію»!

– Не вийде, – зітхає із «щирим» жалем. – Він святкує у своїй дівчини. А там телефон ще позавчора розбили, коли ялинку прикрашали.

Ги, цікаво було б дізнатися більше про таке своєрідне прикрашання ялинки. Але подробиці мені так і не повідомили.

На порозі з'являється Олег. Куртка застебнута, волосся причесане. Вираз обличчя... Наче нормальний, якщо згадати, яку «розмову» довелося витримати.

– Перепрошую, Василю. Я її можу забрати? Дівчина і так засинала в машині. Коли доведеться на руках тягнути до автівки, то сусіди, очевидно, отримають масу задоволення.

– Не парся, сусідам не до нас: або сплять давно, або досі святкують. Ти зараз куди, до старої... квартири? – на мить затинаюсь, тож ще більше серджусь через свої сентименти.

– А куди ще? – Олег морщиться. Зараз він не грає. – Добре, що вона зараз порожня, квартиранти подались за кордон на заробітки, а нових нашукати не встиг. Типу таланить, і в усьому, схоже, відразу! Значить так, Василю! Щойно зрозумів таке! Коли шеф видужає: то або Федорович, або я. Обом нам затісно.

– Ну-ну, не гарячкуй! Там подивимося, коли відпочинеш, – говорю майже нормально, не стараюся загострити його увагу ані на Федоровичу, ані на тій клятій квартирі.

– Що? – Олег трохи сердито відмахується. – Відпочинеш? Там?

Мала здивовано зводить брови: «Що то за квартира така?», – і покрадьки тре очі. Ще й справді засне. Вожкайся тоді... Схоже, про стару квартиру вона нічого не знає.

– Проведу вас про всяк випадок до машини. А то талант у тебе, Олеже, і справді винятковий, – намагаюся не зустрічатися з ним очима. Морозить.

«А ще кажуть, що світлоокі не зурочливі?» – собі під ніс бурмоче малолітнє диво, тугіше накручуючи на шиї шалик.

Дивно, лише зараз зметиковав, що у мене такий же сіруватий відтінок очей, що й у цього Олега.

Руслана

Не схоже зовсім, що Василеві подобається Олег. Але, очевидно, альтернатива у вигляді Сергія Федоровича влаштовує його ще менше.

Коли ж хлопці побачили номери джипу, що демонстративно загородив проїзд мерсу Олега, то, не змовляючись, вирішили відкласти міжсобойчики на потім.

– Ну, і що тут скажеш? – Василь кидає швидкий погляд на двері, з яких ми щойно вийшли. Мабуть, міркує, чи не гукнути допомогу.

– Із цензурного? – Ввічливо уточнює Олег. – Руслано, йди погрійся у холі, ми тут зараз з одним дурнем кількома фразами перекинемося. Потім поїдемо, е-е-е... додому.

Ота крихітна заминка перед останнім словом не відповідає образу крутого мена. Однак, знаю, коли зачну сперечатися, то тільки погіршу справу. Покірно киваю. Роблю крок назад...

Здається, трохи перестаралася: нога ковзнула по-справжньому і я ледве не врізалася в стіну. Та Олег встиг-таки підхопити під руку.

В очах Василя неважко прочитати насмішку: а твій брат знає, мала, що його друг ставиться до тебе вже як до дорослої?

Це добре. Гірше було б, якби він зацікавився іншим. Скажімо, досить дивними складками на моєму пальті, хай воно і широке, та все ж... Чи тим, що Олег виявляє надто непогану реакцію як на хлопця, що наче більше часу приділяє документам та компу ніж фізичним вправам.

А далі всім стає не до роздумів: дверцята джипу різко відчиняються.

Я згадувала, що Олег інколи видається справжнісіньким піжоном? Так-от, саме «видається». Біля машини зараз красується його ровесник, ну, може, на кілька років старший, який стовідсотково є найчистокровнішим піжоном. Далі нікуди.

І справа не в одязі екстра-класу. Олег он теж не у стоці вбирається. Справа в манерах.

Он, стоїть, позує на фоні позашляховика. Милується сам собою. Посміхається так зухвало, що у мене кулаки починають свербіти. Однією рукою чіпко тримається за дверцята автівки, бо із рівновагою у нього зараз не дуже. Ну-ну, що там п'ють справжні чоловіки? А піжони? Абсент? Текілу? Ще якусь іншу модну гидоту?

- Чу-чув, що шеф ваш са-саме зара-раз ласти склеює. Г-ик! А ви тут із дів-ко-кою?

- Звідки чув? - не розмінючись на «Ви», нашорошується відразу Василь. Та його співрозмовник не настільки п'яний, щоб видавати інформатора.

- Пташка наче-че-бебетала...

- Умгу, певно, та сама, що вже місяць щебече по всьому місту: твій батько от-от перетвориться на банкрута, - спокійно висловлює припущення Олег.

- Не твоя справа, ти, прихвосню! - піжон аж тверезіє трохи від злості.

Ой, вміє Олег бити в болючі місця. І щось не видно, аби переймався наслідками таких своїх вправ.

- От здохне твій Мсти-тислав, то-то хто-то тебе на роботу ві-візьме?

- За «здохне» я зараз твоєму батькові зателефоную, - дуже тихо обіцяє Олег. Чомусь на мить видається, що він ледь не вдвічі старший за базікала. - Відірву від застілля в клубі. Мовляв, вибачте, Авраме Йосиповичу, але Ваш син Ілько тут на всю вулицю про деталі Ваших майбутніх бізнес-операцій верещить. З ним, звісно, охоронець в машині та чомусь з вашим сином не може впоратися. Приїздіть, будь ласка, та заберіть свого бовдура. Як по-твоєму, кому він більше повірить - рідному сину чи чужому прихвосню?

Питання риторичне. Але син Аврама Йосиповича кілька секунд роздумує. Василю, схоже, подобається таке вирішення конфлікту. Але телефонувати, щоб повірили, мусить не Олег, а принаймні Сергій Федорович, котрий відхекується в офісі після недавньої розмови. Але щоб повідомити йому про конфлікт, слід кинути Олега на вулиці одного просто з вродженим чи набутим «таланом» вляпуватися у всі підряд халепи. Василь непевно переминається з ноги на ногу.

Тим часом п'яний таки дійшов остаточної думки, кому швидше повірить його татко, і, звісно, образився.

– Та ти справді-ді пови-винен тому Ммсти-тисла-во-вові ноги лиза-зати! Бо хто тебе візьме на службу, коли дізнається про сестру-наркоманку?

Ой! А я ж тоді так по-дурному лягнула про наркокур'ера. Як він тільки пробачив дурці? Що ж зараз буде?

Нічого не буде. Ні-чо-гі-сінь-ко! Хіба на прокушеній нижній губі Олега виступає крапля крові. Та якби погляд убивав... Хай тобі, яка банальність. Хоч усі мудрі думки то, здебільшого, банальності.

Мені стає страшно. От тільки зараз. М-да, реакція у мене... Жирафи заздрять.

– От що, шакале, сідай у свій джип і газуй звідси, ясно? Надто вже дешева провокація, щоб на неї купитися. Колись батькові набридло тебе відмазувати. Тоді, можливо, й зрозумієш, що не все й тобі сходить з рук. Тільки дурно час гаєш, коли думаєш, що тут хоч щось нариєш, – Олег демонстративно дістає мобільний. Мабуть, збирається-таки телефонувати батькові оцього...

– Та пі-пішов ти! – П'яні очі намагаються сфокусуватися на мені. – З-зна-наєш, ти не на того по-поставила, дево-вочка. Він от-от стане же-жебракком...

– Ей, чуєш, хлопче! Як тебе там? Ілько, здається? Не сідай за кермо зараз. Не варто, справді, не варто, ти ж – п'яний, – хоча мені хочеться сказати геть інше. Принаймні повідомити, де я бачила його поради. І, звісно, для всіх буде краще, якщо він забереться просто зараз. Але... Але я не завжди кажу в голос те, що насправді думаю.

На порозі офіса з'являються ще дві постаті – ті ж самі дебелі охоронці. Мовчки спостерігають. Але вигляд у них вельми красномовний. Навіть п'яний розуміє, що краще вшиватися.

Тож син Аврама Йосиповича, погрожуючи звільненням своєму охоронцю, який неоковирно тупцює у нього за спиною, вмощується на сидінні водія. Наче на зло мені. Заводить машину і мало не вписує джип у стіну.

Василь ледь чутно зітхає. Він вже переконаний, що на одну ніч надзвичайних подій – із головою. В очах Олега холодна допитливість експериментатора: а ну ж бо, що з цього вийде? Він не зводить очей з джипа. Цікаво, чи вміє Олег пробачати? Мабуть, правильна відповідь – «ні».

Та потім стається таке... Навіть Олег не чекав і не хотів цього, упевнена. Від стіни відділяється крихітна тінь, налякана, засліплена світлом фар авто, вона пробує заховатися від страшного монстра, що пре на неї.

Господи! Тінь людська!

– Стій, ідіотко! – Це Олег. Схоже, лише я здатна вивести його із справжнього чи удаваного спокою. Хапаюся за цю думку, бо тоді не так страшно робити те, що не можу не зробити...

Підбадьорюю себе: поруч із Ільком сидить не сліпий і, може, навіть абсолютно тверезий охоронець, він повинен зреагувати. А я тим часом...

* * *

Хоча ні, не так все було. Оті думки я придумала потім, коли стояла, опершись об скляну стіну багатостраждального офіса та притискала до себе хлопчину трьох-чотирьох років, переляканого та заплаканого, у блаженській темно-синій курточці. Пригортаю оте комаша до себе так міцно, що вже потім не можу й сама розчепити руки. Їх згодом розведуть силою. Все мені здається, що тільки-но випущу малого, як він обов'язково побачить на що перетворився джип, урізавшись у стіну протилежного будинку. А на таке не можна дивитися дітям. Та й, зрештою, дорослим не варто.

– Схоже, не вибухне, – якимось підкреслено буденно констатує Василь. – Викликай, Олеже, еменесників. Чи, може, самі спробуємо витягти нашого Шумахера?

Свою куртку Василь підклав під пораненого водія, але потерпілого на спину не перевертали, аби не зробити гірше. Цілком правильно, до речі.

– Уже викликав. І батькові цього... Ілька встиг зателефонувати, поки ти у рятівника грався. Та його визволяти я б не брався, бо ще остаточно скалічимо. Може, у нього травма хребта? А охоронець як? – в голосі Олега з'являється тінь співчуття.

– Та, сам бачиш: крові втратив багато. Хоча, може, й на краще, що із джипа викинуло. Бо у зім'ятому залізі застрягти, то...

Біля нас якісь люди. Більшість незнайомих. Говорять, галасують, телефонують... Нічого дивного, не один же тут офіс. Охоронці там, друзі охоронців. А хто захоче пропустити таке видовище?

– Ну мала, в тебе сьогодні другий день народження. Пощастило, – це Василь вже до мене. – Ну той, ти як? От зараз «швидка» приїде й тебе також оглянуть, тож той, типу, тримайся...

Олег похмуро додає:

– Так, пощастило. Тобі щойно тупо пощастило. Бо вони спершу втелючилися у стіну, а потім ти малого на руки схопила. Коли б на півсекунди пізніше, то... Вони малого обминали, а не тебе.

– Так? – Василь мить вагається, ніби сумнівається в почутому, а тоді, погоджуючись, киває: – Так, обминали не її, а хлопця. Йди до офіса... е-е, Руслано. І бісеня прихопи. Де тільки його матуся швендає о шостій ранку? Йди, бо змерзнете.

Справді, де мати малого? Що то за ніч така? Чи в цьому місті діти взагалі нікому не потрібні? І чому це мені пощастило?

– Ага, іди. Бо зовсім не хочу, аби ти завтра помирала від застуди. А вже потім... Потім я тобі власноруч, заразо малолітня, голову відірву! Мати Тереза знайшлася, – Олег майже силою тягне мене до будинку. І ноги, котрі ще мить тому здавалися нерухомими, раптом починають рухатися. Попустило. Схоже, я от-от зможу йти сама.

Це розуміє й Олег, потай зітхає із полегшенням. Потім говорить щось дивне, наче не в тему:

– А ще кажуть, що блискавка двічі в одне дерево не влучає.

– Влучає, – сьак-так розліплюю губи, чомусь здається дуже важливим виправити його. – Я знаю про дуб, в який блискавка сім разів била...

– Так? – Він не надто вражений моїми ботанічними знаннями. Просто радіє, що я при тямі, чую його та розмовляю. – Хоча, схоже, що тут сім разів не буде. Та воно й на краще.

– Про що ти? – Здається, що слова у роті замерзли на льодові кульки, але поступово починають відтавати. І вже стає легше розкочувати їх поміж розтрісканими губами, але все одно боляче. І хлопчєня не плаче, тільки тулиться до мене і мовчить. Це ж як треба було дитину налякати...

– Та я про те, що одного разу той самий Ілько також п'яний в драбадан сів за кермо крутої машини. Може, і цього джипа, а може, іншого... Мчав просто навіжено вуличками нашого міста. Ти, думаєш, чого Василь його Шумахером обзиває? І раптом перед ним на дорогу вискочило маля. Чи то кошеня від того малого втекло, чи м'ячик на тротуарі не втримався... Ну і...

– Він ледь встиг звернути вбік й опинився у лікарні? – обриваю різко Олега тупим припущенням. Здатність розмовляти повернулася до мене. Та чомусь з'являється дуже погане передчуття.

– Ні, Руслано, в лікарні він не опинився. Але й звернути убік не встиг...

Частина друга

Секунди у сніжному годиннику

Олег

Руку відтягує пакунок із логотипом супермаркету Чомусь це нервує, ніби йдеться про щось непристойне.

Хоч не менш по-дурному я почувався і у крамниці, коли, деякий час вагаючись, стояв перед відділом зі спиртними напоями. Купити – не купити? Зрештою, без вина обійдеться. Нащо те вино, коли дехто може чортівню і тверезим бачити?! Різко завернув до кондитерського відділу. Нехай тільки скаже, що на дієті сидить! І так скоро крізь неї дивитися можна буде – чим не матеріал для легенди про приви́деня, що відшукав на свою голову?!

А все Василь! Таки втнув здивувати мене! Під кінець останньої розмови підкреслено серйозно глянув мені у вічі:

– Ти б уже додому іхав: не забувай, як завів дівчину, то треба її вчасно годувати...

«Ага, а також не забувати вигулювати», – ледь не кинув йому в тон. Та стримався, бо раптом зрозумів, що таки зовсім не збирався купувати провізію. Звик до іншого: зайти у кафе із вай-фаєм, замовити сяку-таку вечерю, посидіти за філіжанкою кави, розтягуючи такі посиденьки якнайдовше... От чорт, зараз навіть напиться не можна: голова потрібна у робочому стані!

Так от, сидів би десь у затишному кафе і тягнув час, аби лише відсунути ту мить, коли доведеться переступати поріг квартири вже із моїми персональними привидами. Те, що крім них на мене зараз чекає цілком

матеріальна істота, якимось не спадало на думку. Хоча, клопотів, як не крути, із Русланою не менше ніж із середньостатистичним приви́дом.

Щоправда, дівчина, якщо бути об'єктивним, зовсім не винна в тому, що мене осяяла геніальна ідея використати її як прикриття. Результат: наполеглива... хм... рекомендація не покидати міста не лише мені, але й Малій. Як важливому свідку, бачите.

Їй вранці після тої ДТП вкололи якусь медичну гидоту. Сам я ледь не силою відбивався від такого «щастя» під акустичний супровід дурниць про можливі жахливі наслідки стресу, якщо їх вчасно не знешкодити за допомогою диво-ін'єкції.

Добре, що лікарі на мене врешті забили, не до того було. Ще й порадили ментам поки не сприймати моїх свідчень цілком серйозно: будь-який адвокат зможе зіграти на шоківому стані.

Ага, шок у мене таки настав, пізніше та вже з інших причин.

Так от. Привів Руслану додому. Вклав у ліжку. Добре хоч, дякуючи тій ін'єкції чи вродженій вдачі, дівчина відключилася миттєво. Тільки-но голова торкнулася подушки – вже спить. Так, з подушкою окрема історія. На ній вишите хрестиком кошени з круглими очима та величезним бантом. То – «придане», котре залишилося від старих мешканців квартири. І Лідія, і її чоловік влаштовували мене цілком як квартиронаймачі. Однак смак у Лідки... Тож коли гайнули у пошуках заморського щастя, мотлоху в квартирі достатньо залишилося, «на пам'ять». А в мене все не доходять руки зайве викинути.

Кинув на соньку ще одну ковдру. Що за дурна звичка скулюватися уві сні! Не збагнеш: мерзне чи це її нормальна поза? Тоді пішов нишпорити в комірчині. Там у мене зберігається валіза зі шматтям із попереднього життя. Вихопив стару, але чисту сорочку. На диво, вона мала цілком пристойний вигляд. Нашвидкуруч поголився і заквапився у справах.

А про їжу турбуватися якимось і на думку не спало. Навіть до клятого пакету із Сантою зазірати не став. Хоча скільки клопотів – непомітно прихопити його із собою з офіса, тільки мені відомо! Добре, що міліція ним не зацікавилася. Хоча лежав він просто на виду, на офісному столі, коли Руслану роздягли та заходилися оглядати лікарі. Добре, що більшість подумали, ніби курка-секретарка забула якісь особисті речі, так поспішала додому готуватися до свята. І, звісно, аж ніякого відношення той пакет не має до переляканої дівчини, що судомно притискає до себе мовчазного малюка. До речі, «матусю» хлоп'яти так і не відшукали. Певно, місцева хвойда якась, привела собі під ранок клієнта, а малюка на вулицю виперла, щоб під ногами не плутався. От як у мого однокласника...

Тьху ти. Знайшов час для спогадів. А може, це й на краще: он, уже й думки плутаються. Ще трохи, і мене вирубить так, що перестану перейматися – де ночувати. Аби дах якийсь над головою. А може, я даремно так? Наче нормальна квартира... Ага, для сторонньої людини.

Просто забиваю собі голову хтозна-чим, аби не довелося повертатися спогадами до подій цього дня. А день видався славний, поки Мала в квартирі відсипалася.

* * *

Чорні очі теж можуть виглядати блідо, ніби зчорнілі вуглинка, притрушені сірим попелом. Тобто чорне лише одне – ліве, праве значно світліше. Тьху

ти, якесь зурочення: щоразу забуваю про це – і щоразу згадую, коли бачу Вдову.

Добре, що звичка не здригатися при несподіванках у мене доведена до автоматизму. Не всім щастить не нажити собі ворога через власну нестриманість. У різнокольорових очах крізь звичне байдуже презирство на мить майнули вогники зацікавлення, однак, схоже, зараз Вдові не до такої дрібноти, як я.

– Мое співчуття, дорогесенька, – Вдова ледь помітно хитає головою у бік Іренеї, що саме театральнo підносить хустинку до своїх сухих очей. Жінка помічає награність цього жесту і жорстко додає: – Однак, не забувайте, любонько: це – лікарня, а не сцена.

Дружину шефа ціпить. Чергового лікаря теж. Звісно, йому першого січня не вистачало лише скандалу між двома впливовими клієнтками, та ще й простісінько у передпокої, де, зазвичай, не буває порожньо.

Використовую коротку мить перед бурею, бачачи лиху перемену в обличчі Іренеї. Підхоплююся із фотелю й обережно підсовую «шановній Марині Іпатіївні» стілець.

Із виглядом королеви вона повільно всідається. Як дурень стою поруч кілька безкінечних секунд і намагаюся поглядом дати зрозуміти Іренеї: «Не зчіпляйтеся, пані! Було б з ким».

Несподівано для мене Іренея вирішує дослухатися до розумної думки і змовчати на таке «співчуття». Тільки тут до мене доходить: вона боїться дивної і, врешті, скаліченої долею жінки. Боїться настільки, що ладна дослухатися й до мене, аби був привід приховати свій страх.

Дуже обережно починаю задкувати до дверей: лікар не образиться, коли я щезну по-англійськи. А думка решти присутніх мене мало обходить.

Та, певно, у Марини Іпатіївни очі на потилиці. Чи я єдиний, хто бодай трохи цікавить її в цій кімнаті?

– Олеже, – вимогливо звертається вона. Отже ж! Втеча відкладається до ліпших часів. – Ви ще тут, голубе сизокрилий?

Ото вже, синонімічний ряд звертань в пані Марини просто безкінечний...

Зупиняюся, мов вкопаний.

* * *

– Олеже, ви, зрештою, – непоганий хлопець, хоч колись надто сильно тринькали свій талан і зараз маєте його лише на денці... – жінка карбує кожне слово, наче воно у неї на вагу продається.

Озирається, дає подивитись у свої очі. Бляха, що за очі? Одне – чорніше від ночі, інше – металево-сіре. О, звісно, Вдову насправді цікавить моя реакція на сказане. А не реакція лікаря у бездоганно білому халаті й із накрохмаленим виразом обличчя, і вже точно, не реакція Іренеї. Найгірше, що це – не іронія.

Що я можу вчинити в цій ситуації? Натягую на обличчя незворушну маску і спокійно та без коментарів на мить ввічливо схиляю голову.

Вдова, очевидячки, задоволена з того, як я повівся. Краєм ока помічаю, як у Іренеї ледь помітно сіпається ліва брова. Добре, хоч інстинкт самозбереження, на відміну від здорового глузду, діє у неї бездоганно. От вона й мовчить, спостерігаючи за мною та Вдовою, що по-королівськи впевнено продовжує:

– Що там, Олеже, за дурню плешуть злі язики? – Це звучить трохи зарізно, наче вона собі шойно дозволила якусь слабкість. – А кажуть таке: ніби мажорчик Ілько, тобто синочок Аврама Йосиповича, намагався цієї ночі збити на авто вас і вашу коханку та через це втрапив до реанімації? То правда, що був він п'яний? Ох, невчасно я заслабувала: мої діти із няньками мусили без мене Новий рік зустрічати. Авжеж, й новини через десяти руки дізнаюся...

В очах лікаря хлюпається липка цікавість та якийсь дикий азарт. Здається, що він зараз же запопадливо запропонує мені швиденький експрес-огляд, аби переконати усіх зацікавлених і не зацікавлених, що із шановним помічником найвигіднішого пацієнта, самого Мстислава Маврикійовича, після ДТП усе гаразд. Може, навіть запропонує новорічну знижку.

Очі Вдови на мить ховаються під приспущеними повіками. Насмішка? Зневага? Злість?

Іренея виглядає так, ніби улюблений мильний серіал раптом перетворився на реальність. Позирає на мене без звичної злості: ну ж бо, хлопче, підтвердь, що це так, пожалійся, що дивом врятувався, але боїшся подати в суд на того самого, на небожителя!.. Ну?!

Не дочекаєтеся, шановні. Ледь помітно знизую плечима. І не перепитую, кому маю дякувати за ці плітки? Хтось вже встиг так інформативно добре розважити з самого ранку пацієнтів цієї елітної лікарні, куди стороннім втратити ще важче, ніж на військовий секретний об'єкт. Поясню надміру ввічливо, з точно дозованими співчуттям і байдужістю:

– Ілля Аврамович, на жаль, не впорався сьогодні із керуванням машини: ранішні сутінки, слизота, втома після новорічного святкування... Жодних кримінальних історій чи замахів, шановна пані Марино. Я й кілька працівників нашої фірми – не постраждали, а випадкові свідки. Ми доволі своєчасно викликали «швидку». Хто постраждав невинно – то це охоронець Іллі Аврамовича, який зараз також у лікарні.

На обличчях Іренеї та лікаря – шире розчарування. М-да, така банальщина замість детективної чи бодай мелодраматичної історії. Моя відповідь, схоже, розчаровує навіть Вдову. Вона обпікає мене холодом припорошених очей та промовляє глумливо:

– Це несерйозно, – ледь помітно підводить вгору ліву брову. – Хіба існують невинні люди? Овва, Олеже! Ви мене дивуєте!

Дивиться просто у вічі. Навіть не дивиться, а висвердлює. Лівий кутик моїх губ сіпається, але то не нерви, а раптова холодна злість. Дивно, Вдову це наче тішить, бо не перестає на мене дивитися, додаючи до холоду в своїх очах трохи здивування. Що надто розумний та самовпевнений для вас?

Вдова піднімає голову трішки вище. Загостреність її обличчя стає ще хижішою. Повторює монотонно, додаючи до голосу шуги:

– Не існує безневинних, Олеже, особливо серед людей. Я думала, хоча б цей урок ти добре затямив!

Ти? Я прогавив брудершафт?! Та відповідаю-питаю про інше. Бо перед очима хлоп'я, яке Руслана кинулася рятувати, влізаючи під колеса Ількового джипа. Тож не до дрібних шпичаків зараз – і хай гордощі поки заткнуться.

– А діти? – кажу тихо, так тихо, що, аби бажання, то вона могла вдати, що недочула. – Діти, чуєте? Вони теж не безневинні?

– Діти? Ото спитав! До чого тут вони? Ми ж, ніби, про людей говоримо?

Вона палко дивується. Авжеж! Мить дурнуватої відвертості – давно не дарував нікому такої коштовності. Мені врешті все це набридає. В суперечки вступати не хочеться. Діти для неї не люди? Цікаво! А як же ті, нею ж всиновлені, котрих після смерті чоловіка назбирала по дитбудинках? Ліки від самотності? М-да, можна позаздрити...

Перепрошую шановну Марину Іпатівну, питаю мимохідь у лікаря дозволу згодом, можливо під вечір, зателефонувати і поцікавитися станом шефа. Потім ввічливо, додаючи до модуляції голосу якнайбільше поваги, прохаю свою господиню, тобто дружину шефа (ха, та вона, певно, й не здогадується, що її так і зачухані покоївки не кличуть) «на два слова у важливій справі».

Іренея з виглядом театральної герцогині піднімається зі свого місця. Довгі ноги, що здається вирости навіть не з шиї, а з самих вух у такт похитуванню стегон пливуть переді мною. Та це не викликає у мене захвату, скоріше огиду.

Перед тим, як вийти за Іренеєю, озираюся. Марина Іпатіївна, здається, трохи розчарована. Тонкі уста щільно замкнені, навіть очі здаються змалілими. Голова вже не так високо піднята, плечі зсугнуті... Так виглядають розчаровані діти, у яких щойно забрали улюблену іграшку. Як не дивно, та я навіть трохи її розумію. І хоча сварка із такою дурепою, як Іренея, – то пусте марнування часу, та все ж хоч якась розвага для людини, яка звикла розписувати кожну хвилину до секунди і раптом через дурну хворобу отримала аж стільки вільних годин, що хоч пригорщами розсипай.

Пані Марина мовчки спостерігає, як я ввічливо пропускаю дружину шефа поперед себе, притримую двері. Чую на спині її погляд. Цього разу не озираюся. Мені зараз навіть шкода її. Хоча знаю, що вона ненавидить співчуття. Таким, як вона, це пече гірше, ніж сіль на відкритій рані. Кожен із нас зберігає свої скелети у власній шафі. Кожен. Тільки, здається, Марина Іпатіївна їх не просто тримає захованими, вона носить їх перед собою, мов прапор. Аж раптом...

– Олеже, чому на дзвінки не відповідаєте? Хотіла Вас привітати з Новим роком, – я й забув, що вона мені телефонувала цієї ночі. Так, я забув, але пані Марина добре пам'ятає.

– Даруйте? Та я просто дзвінка не чув, – кажу перше, що влітає в голову. Не виправдовуючись, із широю байдужістю. Її це бісить.

– Чому не чув? – пропікає одним зі своїх фірмових поглядів. – Може, ще якісь неприємності мали, шановний?

Стенаю плечима. Вона і не чекає відповіді, просто криво посміхається і додає:

– Не варто так, Олеже, з давніми знайомими. Слід поважати старших жінок...

Я що, один із її приймаченят?! Погоджуючись киваю, бурмочу якесь стандартне вибачення і ледь втримуюся, аби не хряснути спересердя дверима – причиняю їх неспішно й акуратно.

Галаслива попсова мелодія заливає весь простір лікарняного передпокою. Іренея хапається за слухавку, мов за рятувальне коло. Вона ще не вирішила, як зараз зі мною говоритиме, от і має виправдану заминку.

* * *

Поки я чекаю Іренею, з'являється лікар. Залишив Вдову наодинці, також довго не втримався під рентгеном її очей. Розумію. Та щоб якось виправдати свою втечу, відразу чіпляється до мене:

– О, ви ще не пішли? Це добренько! Не станемо відкладати розмовочку на потім. Ну, що я можу сказати? – він робить мистецьку паузу.

І втуплюється своїми беньками в мене. Дивиться з притиском. Так, наче він маститий актор, якого змусили подавати репліки не надто тямущому початківцю. Він явно чекає від мене відповіді й за законами жанру я, певне, мушу виголосити таке: «Звісно, лікарю, скажіть правду! Як там Мстислав Маврикійович?» чи й сакраментальне: «Наскільки усе погано, лікарю, шанси є?!». Та я просто мовчу.

Через кілька секунд, зрозумівши, що відвідувач якийсь і зовсім нетямущий, лікар переходить до ділового тону:

– У Мстислава Маврикійовича є підозрочка на зараження крові. Це добренько, що організм пацієнта досить міцний, але оте самолікування та ще й спиртне...

Він чомусь дивиться на мене з докором. А що я? Мав відраяти шефа займатися самолікуванням чи підсунути статтю про шкідливість алкоголю?!

Раптово макітриться в голову, перед очима починають розгойдуватися якісь кольорові плями. Чорт! Ще не вистачало втратити свідомість вперше у житті?! А якби таке трапилося у степу, за кермом? То триває тільки мить та, на жаль, це помічають.

– З вами все добренько, шановний? – у голосі ескулапа з'являються нотки тривоги. Навряд чи мою блідість він схильний пояснювати переживанням за шефа.

– Все гаразд. Але, розумієте – ніч не спав, – кажу цілковиту правду, і навряд чи першого січня це викликає подив! От відсутність алкогольного запаху – це може насторожувати.

Я ж продовжую далі:

– Звідки оте зараження крові взятися могло?! Мстислав Маврикійович завжди ж так берігся...

Лікар, за завченим сценарієм, співчутливо хмикає, однак із певною полегкістю: я втрапив у звичайний, добре йому відомий сценарій. Певно, цей звук має означати: якщо чогось боїшся, те і трапиться...

– Усяке буває, шановний Олеже... е...

Махаю рукою: все одно забуде, а щоразу нагадувати своє по батькові – і зовсім по-дурному.

– Ось був у мене випадок, – не вгамовується ескулап. – Одна жіночка зовсім невинно подряпалася якоюсь рослиною й не помастила дрібну ранку йодом, і е-е-е... – він спотикається, зрозумівши, що асоціація вимальовується надто похмурою.

Я користуюся моментом. Кажу, що хотів би бачити шефа, поговорити з ним. Однак, всі слова намарно. Оборону пан доктор тримає справно: от стане пану Мстиславу хоч трохи краще, тоді й дозволять побачення...

Заперечую. Кажу аргументовано – он деяких відвідувачів ви все ж таки в реанімацію пропускаєте. Він тільки мить вагається – казати-не казати, а потім майже пошепки додає:

– А ви їм не заздріть, пане. Бо то все одно, що призначити останнє побачення перед смертю.

На чорта мене сюди принесло тоді? На Іренею помилуватися чи Вдову трохи розважити?

Та випробування у лікарні ще не закінчилися.

* * *

Десь посеред коридору, майже біля дверей головлікаря чується надриviste:

– Це він у всьому винен! Він! – тоненький пальчик із бездоганим манікюром направлений у мій бік. Чорт, я про Іренею зовсім забув!

Репліка горе-акторки, розпочата як трагічний крик, впала до ледь чутного шепотіння. Та от сльозу вона пускати не ризикує. Макіяж і все таке...

До речі, даремно: о сьомій ранку жоден найдовіденіший вечірній макіяж не виглядає ідеально. У будь-якому разі отой міні-спектакль викликає у мене стійке відчуття: «Не вірю!». Приблизно те саме читається в очах стомленого лікаря. Але жоден із нас не ризикує гратися у Станіславського щодо колишньої, майже провідної акторки нашого місцевого театру. Я мовчки опускаюся на трохи занижений фотель, що стоїть під стіною, усім виглядом показуючи: приголомшений таким звинуваченням настільки, що і відповісти не можу.

Лікар, щасливий з того, що хоч тут уникнули сварки, починає втішати шановну Іренею Гнатівну.

Бідняточко! Вона так перехвилювалася...

Та лікар цієї панянки добре не знає. Ще ніколи й нікому не пощастило заспокоїти шановну Іренею Гнатівну, якщо та вирішила влаштувати істеріку. Тож я не без цікавості очікую, коли, врешті, вона перейде до своїх справжніх звинувачень.

Наразі за Мстислава, якщо чесно, не дуже переживаю. Хоч лікар і вважається першокласним підлабузником, та добре знаю, що й спеціаліст першокласний. Якби шеф потребував допомоги саме у цю мить, облизувати його дружину доручили б комусь із допоміжного персоналу.

– І коли б цей... цей... краще виконував свої обов'язки, мій коханий чоловік не опинився б у лікарні, – тоном маленької дівчинки поскаржилася вона. Схоже, їй сподобалося заспокійлива промова лікаря. – Чому він не порадив звернутися Мстиславу до лікаря раніше?! Що ж тепер буде?

Мовчу, тож вона змушена продовжити:

– І взагалі, якби цей... цей... самовпевнений хлопчисько! – «Круто!» – не зміг не оцінити я, нахапалася від Вдови реплік.

Тирада триває апокаліптично. Лікар нервово сіпається. От-от запропонує «легенький укольчик» і вгатить істеричці дозу, котра здатна звалити з ніг слона. А потім ми зможемо поговорити по суті.

– Якби він хоч натякнув мені, що Мстислав зв'язався із тим... розплідником, я б знайшла потрібні слова... Я б... А тепер, тепер... Це не зараження! Правда? Мого чоловіка отруїли!

Завжди вважав: якщо ставитися до усіх жінок, схожих на порцелянових ляльок, як до дуреп, обов'язково наскочиш на розумну стерву, що вдало камуфлюється. До цього дня до останнього підвиду відносив і дружину шефа. Зараз взяли сумніви: а раптом не прикидається?

Так, час «вплутатися» і собі в розмову. Здивовано витріщаюся на обох:

– Пане лікарю, хіба Мстислав Маврикійович отруений?! Ви ж щойно самі сказали, що є підозра на...

– Е-е-е! Ну, не всі аналізи готові, – якнайдиبلوماسية розпочинає лікар. – Чітка клінічна картина ще не вимальована... І отруєння не можна виключати, однак... Це не дуже схоже на отруєння, – раптом цілком по-людськи додає він, зустрівшись зі мною поглядом.

– Ви що, обидва глухі? Та кажу ж Вам: мій чоловік зв'язався із небезпечними людьми! А може, може, то секретар за гроші вивів вбивцю на мого чоловіка? – не вгаває Іренея.

«Жіночко, він був зв'язаний із небезпечними людьми, коли ти ще виходила на сцену у ролі служниці з однісінькою реплікою за весь спектакль і слова такі, як «ботокс» чи «спа-салон», чула хіба по телевізору... А вже які чутки про нього ходили серед конкурентів – хоч дітей лякай», – звісно ні лікар, ні тим більше я ніколи не ляпнемо таке вголос.

Цікаво інше: схоже, її істерика, нарешті, стає справжньою. Он навіть чорна цівка тече щокою. От паразити у тому елітному торговому центрі! Деруть за «ексклюзивну» косметику стільки грошей, що інколи навіть шеф дивується, переглядаючи жінчині рахунки, а підсовують підробку, що пасує перед звичайними жіночими сльозами.

У передпокої з'являється, завчено посміхаючись, гарненька медсестра у коротенькому блакитному халатику. Лікарня ж бо приватна і головлікар робить усе, аби його заклад – борони Боже! – хоч у дрібницях не нагадував державну клініку.

Іренея на мить перестає рюмсати, кидає швидкий погляд на ноги дівчиська. Потім похоплюється, що зараз її чоловік не в тому стані, аби спокуситися на найсуперовіші жіночі принади. І – це просто неймовірно – червоніє від сорому: Мстиславу погано, а вона тут про дурниці думає.

* * *

Може передбачити, що буде далі: «Вибачте, лікарю. Терміновий виклик. Щойно привезли пацієнта. Й прохали Вас на хвилинку...» – «Шановна Іренее Гнатівно, перепрошую, але... буквально чверть години. Добренько? Маринка

запропонує Вам чаю і дуже Вас прошу, ковтніть пігулочку, маленьку таку. Навіть для такої сильної жінки, як Ви, такі випробування надмірні. Тоді Ви краще зможете оцінити ситуацію...».

Іренея Гнатівна лишень мить вагається, але потім вирішує, що зможе відігратися на Маринці, поки та готуватиме чайок, та й що зробить ота єдина пігулочка... Одним словом, дозволяє себе вмовити.

Оп-па, схоже мені час перекваліфіковуватися. Як втрачу роботу, зможу заробити на кусень хліба пророцтвами. Усе відбувається точно за передбаченим сценарієм.

От тільки в останню мить втручаюсь я:

– Іренее Гнатівно, перепрошую, щодо квитків для Ірини Мстиславівни та її няні. Може, спробувати замінити їх на більш ранні? То я сконтактуюся із туроператором? – «поки мене ще не звільнили», – додаю подумки. Хоч не цій ляльці вирішувати такі питання.

– І кому тут потрібна ця мала негідниця?! – випалює жінка, невдоволено скривившись, наче щойно їла лимон.

М-да, різко, типу люблячи, але зате чесно... От чому де які люди вважають відвертість чеснотою, га?

– Ну-у, розумієте, Мстислав Маврикійович буде радий бачити свою єдину спадкоємицю поруч, коли йому стане легше.

Дрібнувата помста, згоден. І справа навіть не в цій стерві. Теж мені, секрет полішинеля! Всі знають, як вона насправді ставиться до пасербиці! Просто після такої безсонної ночі мене поперло на емоції. Звісно, на найдурніші. Скажімо, на мить стало шкода дев'ятирічну дівчинку, зодягнену в фірмове шмаття від відомих дизайнерів, яка ніколи не чула відмови на сакраментальне: «Хочу!».

Може, тому, що згадав, як улітку приїхав повідомити їй, що батько оплатив ще одну зміну у престижному дитячому таборі. На мить губи Іринки здригнулися, але відразу те комаша гордо задерло голову.

– От бачите, – незалежно звернулася вона до своїх подруг: – Мій татко багатший за ваших, бо зміг дозволити собі заплатити ще за одну зміну в цьому таборі! А вашим батькам слабо.

Здається, тоді якась дурепа малолітня навіть вмовила батьків, аби її не забирали з табору ще місяць, щоб не виявитися гіршою за заклітану колеганку...

Та справа не в цьому. Я ж добре бачив, що на очах малої блищать сльози.

Як останній дурень я тоді купив коробку дорогих цукерок у найближчій крамниці. Повернувся до табору, тицьнув Ірині, мовляв, батько-от передав, а я забув відразу віддати. Та скривилася:

– Тато знову все наплутав. Казала ж йому, що цукерок не їм, бо від них товстішають. А я не хочу стати такою товстулею, як Машка із нашого класу. Ну добре, дякую, віддам дошкільнятам із першого будиночку, – сама ж майбутня модель мешкала аж у третьому, із п'ятикласниками, і немало цим пишалася.

Може, ті цукерки і з'їли дошкільнята, а от коробка від них досі стоїть у кімнаті Іринки, там вона зберігає свої «скарби». І поруч – лежить

подарований мною альбом для малювання та кольорові олівці, того добра залишилося чимало після Євки.

Ірина Мстиславівна любить у нас малювати. Хоч щось вона любить. Та менше з тим. Кажу ж, спати хочеться, тому думки розбігаються...

Іренею пересмикнуло від мого хамства. Але варто їй було уявити, що капосне й непосидюче дівча, що слухається лише батька, опиниться з нею в одному будинку... Чи, як альтернативу, що їй самій доведеться клопотатися з квитками та вигадувати пристойну причину, аби затримати дівчинку подалі від дому, тому вона змовчала.

Медсестра поглядає на мене з відвертим співчуттям, навіть дарує посмішку: от стерво начальниця в тебе! Навіть гірше ніж у нас!

Машинально посміхаюся: дівчина не дуже вродлива, але таким знайомством нехтувати не варто. Потім принагідно якось тицьну їй подаруночок, виголошу пару компліментів і дізнаватимуся усі лікарняні новини з перших уст...

Але зараз перед очима – бліде, попри всю косметику, обличчя Ірени. І слід від туші на щоці. Така собі закіптюжена фарфорова лялька, знайдена на смітнику.

Ну й асоціації у мене!

І хай йому грець, якщо я знаю про який розплідник вона верзла?! Чому це раптом я не в курсі?!

* * *

Вийшов з лікарні. Задер голову, ковтнув свіжого повітря. В кишені настирливо загудів мобільний. «Робоча» мелодія. Машинально приклав до вуха, не глянувши на номер:

– Алло!

– Ти зараз за кермом?

Прикушую язык, бо хотів визвіритися: «Персонального водія у мене нема!». Ну чого знову Василю від мене треба?! Недавно бачилися. І домовилися ж, що я зараз відпочиваю, а для предметної розмови зустрінемося завтра.

– Гайда сюди, в офіс! Тут таке...

– Буду за чверть години.

Не подобається мені його тон. Навіть не розпитую, в чому справа, все одно доведеться їхати. Голос його якийсь перенапружений. Таким голосом повідомляти про крах улюбленого банку чи про злий вірус, що вивів із ладу усі комп'ютери фірми. Не певен, що Василь добре петрає в комп'ютерах, однак скумекав би, що з таким – не до мене, а до айтишників. Дуже сподіваюсь, там не новий підпал?!

Біля офіса я був хвилин за десять. На якомусь перехресті даівець недобрим поглядом провів мою машину, але чомусь не став зупиняти.

Відзначив це як першу удачу в новому році. Давно пора! А то рік починався з суцільних халеп.

Удачі вистачило до першого погляду на спохмурнілого Василя.

– Як там твоя Мала? – не в тему цікавиться він. Не витрачаючи часу на заперечення щодо «моеї», запевняю, що усе гаразд.

– Слухай, вона ж тримала на руках того хлопчика, ну, через якого аварія... Не помітила чогось такого, не казала?

Невпевнено смикаю плечем: мале як мале, перелякане, худеньке, у благоденській курточці. Дитина з небагатої родини. От що тільки воно, нещасне, робило у пристойному районі на світанку?

– Знаеш, оті ідіоти з ментовки загубили його.

– Як це?! – питання дурнувате. У міліцейських відділках може загубитися багато чого, хоч би якийсь папірець чи й невеликий речовий доказ. Але «посіяти» у будівлі трирічного хлопця!

– Чорт його знає, – Василь безнадійно махає рукою. – Насвяткувалися як слід, чи що. І на загаль вся ця справа гнила. Батечко активно відмазує свого Ілька, бо хоча той таки справжній ідіот, та все ж син... Добре, хоч не у середньовіччі живемо, бо точно на нас би повісили, типу ми того йолопа зурочили...

– То що, це ми йому під колеса пацана сунули?! Чи дівчина винна, що порадила не сідати за кермо, коли на ногах не тримається?! Кажеш, той Богдан сам загубився чи?

– Звідки ти взяв, що хлопець – Богдан? – робить стійку Василь, а я клену свій язик.

– Почув, та й усе. Руслана ж сиділа тоді поруч із пацаном, говорила з ним, сунула йому в руки фантик із машиною від жуйки...

– Звідки він у дівчини? – уточнює співрозмовник. Лише зараз збагнув, що зазвичай дівчата не носяться з таким мотлохом. Хоч від Руслани ще й не такого чекати можна.

– Не все одно? Головне, що хлоп'я заговорило врешті. Сказало, що його звати Богданком і що рука болять. Ну, подряпав десь. Руслану хотіли взяти у відділок, аби допомогла розпитати малого докладніше, але лікар не дозволив.

– Ага! Після того, як ти пояснив, що це – друга ваша аварія за ніч плюс пожежа, свідками якої ви стали? Тож дівчина – точно у шоковому стані, зі нею треба обережнішим бути. Як тільки лікар не прихопив обох із собою, для експертизи у дурці?

– Купюра в руку і все гаразд, – а я ж навіть не перебільшував тоді! – Що далі із пацаном було?

– Та що, притягли до ментовки. Перевірили по базі – ніхто трирічного шкета не шукає. Сам він не міг втекти із дому, вік ще не той. У лікарню вирішили завезти пізніше: там увесь час ремонт, місця не вистачає, а тут травм, ніби, нема... Тицьнули цукерок, включили телик. Черговий вийшов на хвилинку, повернувся – малий зник.

– А цукерки є? – запитує втомлено.

Василь якусь мить збараніло дивиться на мене, потім тягнеться за слухавкою.

Повідомляє, що зниклого звали Богданом, стишено до мене: «Руслана у нього прізвище не питала?», – хоч і сам розуміє: на біса їй це?

Диви-но, цукерки зникли разом із хлопцем. Чомусь це трохи заспокоє нас обох.

– Ну, що за чорт? Зурочив хтось місто! У міліції вже закладаються, що діє якась таємна організація, котра виводить з ладу місцевих бізнесменів!

Мені зараз не до таких «сенсацій». Без теорії змови голова пухне. Хоча щось в його словах таки є... ухопити б, що...

– Слухай, я позичу на пару днів ноут з роботи? Я без компа не можу, та й треба дещо пробити...

– Тільки в детектива гратися не думай, – похмуро радить Василь. Раптом питає майже співчутливо: – У тебе зараз хоч гроші є?

От не вистачало мені тільки в охоронця позичати!

Притримую амбіції. Мені потрібен союзник, чи не вперше у житті потрібен так, що аж...

– Є, спасибі. Хочу пробити по нету один... розплідник.

– Розплідник? Щенят? Риб? Дерев? Роботу нову шукаєш?

Чорт, він зараз щирий. Мо' то я собі понавигадував зайвого?

– Умгу, схоже, саме час. Хоч шеф у тій лікарні – не найгірший пацієнт, хрест на ньому ще не ставили. Це так, тобі для роздумів.

Вибираю ноутбук, пишу розписку, вкладаю його у пакет. Перехоплюю прискіпливий погляд Василя. Просто підозрює чи таки що знає?

Та тут лунає репліка про вчасну годівлю домашніх улюблениць.

– Ти б уже додому іхав: не забувай, як завів дівчину, то треба її вчасно годувати...

Детективний настрій доводиться відкласти.

* * *

От цікаво, а Руслана хоч трохи вміє поратися на кухні? А може, за нею вже й слід захолов? Зірвалася з місця – шукай її потім... добре, коли оті документи в пакеті із Сантою не прихопить як сувенір.

Зупиняюся у дворі, вдивляюся у вікна будинку. Подекуди вже світяться прямокутники. Взяв день куций, як заячий хвіст. То колись таке мені Євка казала... Євка... Тьху ти. Знову спогади!

Зосереджуюся на вікнах. Потрібне мені вікно також світиться. Схоже, дівчина на місці, чекає.

Дивно, але відчуваю полегкість. Та це, очевидно, – не надовго. Щось підказує: неприємності поруч. Серед них – і пов'язані з нею.

Руслана

Як відчувала: не варто було виходити на вулицю!

Хоч відсиджуватися перше січня в чотирьох стінах – то не для мене! Інші, правда, ледь не добу відсипаються після святкувань... І мені не завадило б.

От тільки мій організм своєрідно реагує на каву. Усіх навколо той напій начебто бадьорить, а мене просто вимикає.

При цьому він (організм тобто) виявив неабияку принциповість і в протилежному випадку. Хоча й лікар «швидкоі» запевняв, що «заспокійливий укольчик», вколений після аварії заклопотаною медсестрою, мав би звалити мене з ніг ледь не до наступного ранку. Натомість кілька годин сну – і я майже бадьора.

Хе, прокидатися у чужій порожній квартирі – те ще задоволення.

І звідки це дурне відчуття, що із цим помешканням щось не так?

Як слід вивчивши стелю, якій би не завадила принаймні косметична побілка, я не витримую боротьби з цікавістю. І привід знайшовся цілком пристойний: мені вкрай потрібна ванна кімната. Тож слід її розшукати.

Звісно, то так лишень говориться. У двокімнатній квартирі типового планування не втрапити до ванни – це треба дуже постаратися.

Жодного натяку, що тут колись мешкав Олег. Певно, я не очікую, що він житиме водночас у двох помешканнях у протилежних кінцях міста. Це стовідсотково помешкання сторонніх людей. Або квартиронаймачів, можливо, якихось його родичів. Але ж ніби тут пройшло його дитинство? Чи то я недобре розтовкмачила спросоння, а тепер фантазую?

Не так просто прибрати з помешкання ознаки перебування людини. Навіть коли хтось покидає тимчасовий притулок, то все одно залишається щось «на згадку». А тут сліди Олега старанно приховано. Навіть не приховано, а знищено. Я аж зраділа, коли наштотхнулася у комірчині на валізку зі старими чоловічими речами. Відзначила, що її тільки-но відкривали, залишивши відбитки пальців на тонкому шарі пилу.

Свою совість заспокоювала тим, що я – не злодійка, жоден предмет не переміститься з моєю допомогою за межі цієї квартири. Просто дуже допитлива особа.

Однак совість наполягає, що й за таку-от цікавість варто було б ввести статтю до Кримінального кодексу. Я й не сперечаюся й активно беруся за прибирання. Совість розцінює це як відвертий підкуп, але трохи стишується. Навіть із задоволенням викручую ганчірку – у минулому чиєсь рожевеньке вбрання. Нічого, не так важко вигнати перші ознаки пустки разом із особливим запахом осиротілого без людей приміщення. Впораюсь.

Любить Олег цю квартиру чи ні, а варіантів у нього небагато. Он, у ванній кімнаті в кошику для брудного одягу його сорочка лежить, на полиці – волога бритва. Будинок непомітно починає прив'язувати його першими ледь помітними нитками. Вони, будівлі, це вміють...

Не скажу, що прибирання – то мое покликання. Якщо вірити Тетяні, офіційній дівчині мого брата Романа, якраз навпаки. Та все ж, квартира гіршою після моїх зусиль точно не стає.

Прикидаю, чи не варто винагородити себе чашкою чогось гарячого, бо саме наріла на кухні якісь пакетики чаю. Їсти не хочеться, мабуть, таки завдяки лікам. Але чом не привід перепочити?

Вилізаю на стілець. Зазираю на верхню полицю кухонної шафки, не надто сподіваючись побачити щось путне для чаювання. Але хтозна? Може, сухарики чи булочки віднайдуться? Автоматично стріплю рукою порох і наштовхуюсь...

Тоненька папка майже злилася з полицею в одне. Якби не кілька збляклих плям від гуаші, я б не звернула на неї увагу.

Знаю, що чиню підлоту. Знаю.

Але хто триматиме важливі папери в такому місці? Я ж і не думаю навіть зазирати до отого клятого пакету із «бізнес-планом». Це вже точно не мої клопоти. А ось сюди глипну лишень вкрай ока... Старанно клопочуся із чайником.

«Ой, не варто таки влізати в чужі справи!» – стукає в скроні мудра думка. Та відмахуюся від неї, наче від набридливої мухи...

Зручніше вмощуюся за столом і відкриваю теку.

* * *

Не вмію я описувати картини. Про здібності до малювання годі й говорити. Та це зовсім не заважає чітко розуміти, що подобається, а що – ні.

Отут відразу на думку спадають картини Джозефіни Волл. Знаю, дехто порівнює їх із надто барвистими листівками, інші ж списують форуми захопленими відгуками про вміння художниці передавати дрібні деталі на малюнках.

Цікаво, оті самі коментувальники колись бачили малюнки юної художниці, підписані «Єва» з коротким розчерком на кінці, схожим на стилізованого птаха? Зараз не перевіриш. Кілька років тому хтось дбайливо прибрав їх з усіх сайтів, де публікувалися художники-початківці, що обирають фантастичні сюжети.

Чесно? Я від Євиних малюнків ніколи не була в захопленні. Хоч і першою ладна посперечатися з тими, хто стверджував: Єва Торі – то така собі «анти-Волл».

Може, і Волл починала з такого. І тому назавжди залишила на своїх картинах надто старанно прописані деталі фону та особливу манеру зображати волосся, коли кожне пасмо ніби живе своїм життям.

Ми з Євою, схоже, були ровесниці. Я захоплювалася фен-тезі-малярством ще школяркою і не знала тоді нікого іншого, хто б так легко перетворював добру казку на жахіття, але на жахіття переконливі та яскраві.

І ось зараз, сидючи на кухні Олега, я перебираю аркуші з тими малюнками.

* * *

...Он, дві гарненькі дівчинки схилилися над квіткою. Над ними – феї із крилами метеликів. Ідилія? Ага, якщо враховувати, що одна із подружок – напівпрозора. Чи то привид, чи якесь фейрі. «Справжню» малу то не бентежить. А от на обличчі жінки, що завмерла на задньому плані – неприхований жак.

* * *

На іншому аркуші спляча юнка. Над нею – сни, реальні, як і вона сама. Ви вже бачили таке і не раз. Придивіться пильніше й побачите ще одну деталь головоломки. Біля тендітної руки лежить золотиста пляшечка, надто мала, аби в ній зберігати алкоголь. Незвична тара більше пасує для ліків. Чорна кішка наполовину вилізла із туману сновидіння назовні. На її морді нема жижого виразу. Швидше, неприховане задоволення від вдалої обробки.

* * *

Це – не копії, роздруковані на лазерному принтері, а оригінали, виконані фарбами та олівцями.

От ще цікавий сюжет...

Ні, досить.

На таке надивившись, а потім із підозрою приглядатимешся до знайомих пейзажів, вишукуючи й там подвійне дно. Так описував свої відчуття від споглядання цих малюнків один мій знайомий. Хоч це і не завадило йому свого часу створити невеличкий архів робіт цієї Єви.

І саме вчасно. Бо незабаром в Інтернеті, на одному з мистецьких сайтів, з'явилося коротке повідомлення, що Єва Торі загинула. Причина – нещасний випадок. Висловлюємо співчуття рідним та близьким. Хтось із тих рідних відповів лаконічно: «вдався тим співчуттям». Того ж дня її картини почали зникати з сайтів.

Я дивлюся на ледь збляклі аркуші, і мені відразу починають відкриватися відразу кілька речей. По-перше, Торі – то не політична партія у Британії. Ті, хто захоплюється східною культурою, знають: це, по-японськи, птах. І не такі псевдоніми собі люди беруть.

І ще, оте зневажливо кинуте Ільком в обличчя Олегу: «сестра-наркоманка». Ну, добре, Ілько вже своє за це отримав. Сказала б упевнено «з відсотками», бо він у реанімації, якби не згадала оте: «минулого разу, коли перед машиною на дорогу вискочило дитинча, він не встиг загальмувати, бо був надто п'яний».

А хіба я гірша від нього?! Таємниці порозгадувати захотілося? А тут – просто Олегове життя!

Буденна історія: жила собі дівчинка, яка дуже любила малювати, і якій, очевидно, затісними видалися звичні рамки свідомості. Після невдалого експерименту вона тепер на кладовищі, старший брат звинувачує себе в цьому й обходить квартиру, де вони разом зростали, десятою дорогою.

От чорт, як же гидко від самої себе.

Поспіхом запаковую малюнки в теку. Один аркуш вислизає. Підхоплю на льоту. Цього малюнку мені бачити не доводилося. Той же акуратний підпис і дата у нижньому кутку. За два дні до повідомлення про Євину смерть.

І назва малюнка, ледь не каліграфічно виведена на звороті: «Зозулята зими». Здогад ледь помітним серпанком влітає в голову.

* * *

Двое дітлахів зручно влаштувалися на першому плані. Просто на білому-білому снігу. Отой сніг продовжує сипатися згори, ніби на новорічній листівці. В руках малих ялинкова прикраса – яскраво-червона. Вона така сяюча, що, здається, може навіть зігрівати. Вдалині, десь аж зовсім на задньому тлі, привітно блимає віконце хатинки. Там тепло і світло, там затишно, там – свято.

От тільки навряд чи це – новорічна листівка.

Діти у лахмітті. Не настільки бридкому, як буває у дійсності, але все ж не здатному захистити від морозу. У тому будиночку, може, й тепло, але він – надто далеко. Та й не зважають на нього оті «малята-зозулята». Зосередилися на цяцьці. Немов ота яскрава плямка – найважливіше.

Діти на снігу. Одне справжнє, реальне, інше, наче огорнуте якимсь божевільним серпанком. І крізь нього, хай і не дуже чітко, можна дивитися наче крізь закіптюжене вікно.

Навколо них зі снігу сплітаються прозорі дитячі фігурки. Сніжинки? Ой, щось маю сумніви... Й обличчя отих малих жебраків теж надто бліді, ледь не прозорі. Раптом помічаю, що вгорі малюнка сніжна круговерть теж сплітається в обличчя. Жіноче, вродливе. То Снігова королева? Та ні, та була байдужою до усього, вираз на обличчі у цієї вродливиці інший – зневажливий та злий.

Отака-от зимова казка. Аж морозом сипонуло від споглядання, хоч на кухні досить тепло. Я впізнала оте напівпрозоре дитинча. Впізнала.

З Єви, певно, виросла б непогана художниця... Але...

– Вибач мене, дівчинко, добре?

Нащо їй тепер мої вибачення?

І де я вже чула отой дурнуватий вислів «зозулята зими»? Чи він мені просто намарився? І враз серце зайшлося у передчутті неприємностей. Покрутила в руках малюнок та... Замість покласти на місце, залишила собі. Ох, даремно я це зробила. Таки даремно!

Інна

– Нехай під Новий рік доля усміхнеться вам!

Порух руки і ді-джей на радіо захлинається бадьорим вереском на півслові. Зловтішно вишкірююся, уявивши, ніби він змовкає назавжди.

Доля ж мені не всміхається, вона вишкірюється, не гірше, ніж я зараз.

Ше-ет! А хоч до другого січня зачекати, ну ніяк, не?!

Та знаю: лише гарним дівчаткам Святий Миколай кладе подарунки як не під подушку, то під ялинку. А я цього разу навіть труп деревини, що розсипає на всю квартиру свої голки, мов частинки відмерлої шкіри, не притягла у своє житло.

Але ж ай'м вері гуд тьол!

Жодному крестину свято не зіпсувала. Хоча ой як хотілося!!

Он, супермаркети переповнені народом, а від нього так несамовито тхне... І не лише потом. Роздратуванням і жадібністю: знижки різдвяні для них, йолопів, бачиш-но, божки влаштували!

Лохів і виловлювати не треба. Самі до рук сунуть. Он, один намалювався напередодні:

– Дівчино, а давайте я вам сумки додому допоможу тягнути! Невже ваш хлопець дозволяє вам однісінькій товктися у такому натовпі?! О! Невже? У вас немає хлопця? У такої красуні?! Неподобство!

І фоном: а раптом на каву вдасться до красуні напроситися? Ага, зі мною у якості десерту. Чи хоч цюмчик-бомчик і номер мобільного вициганити.

Може, за вас, голуби, ще й заміж сходити?!

Хоча... На десерт солоденький такий контингент не тягне. Однак, інколи й гіркого хочеться.

Ше-ет, аби не солоного. Бо для мене солоне – то чийсь біль, сильний, просто скажений.

Ф-фа... кгм... Скільки разів вирішувала, що подумки не лятимусь: жодного задоволення, тільки різкий зубний біль опісля.

Та спробуй тут стриматися! Особливо після дозволеної собі наче розкоші: ніч повної самотності з вимкнутим телефоном. Наглухо зсунуті темно-коричневі штори, аби не бачити безкінечних фейерверків за вікном, що цяткують небо масними плямами. Келих свіжого помаранчевого соку замість дурнуватої ігристої із нахабним написом: «Шампанське». Навушники у вухах, аби не чути привітального галасу...

І то не заради гламуру чи снобізму. Просто ка-айф! Справжній...

Так і для сусідів безпечніше. Бо Іннуся, тобто Я, розумниця, ще й безкорислива, блін.

Ага, розігналася! Прокинулася вранці першого січня від справдешнього голоду. Такого, який не вгамуєш, коли запхаєш до рота корисну вівсянку без солі чи навіть калорійну булку.

Таке вже зі мною траплялося. Правда, давненько. В підлітковому віці проходила. О, то була лиха пора. Напихалася усім підряд. Тоді із дзеркала на мене презирливо дивилася хоч і симпатична, однак доволі перегодована корівка. Як згадаю – здригаюся. Хоч дзеркала всі, що під руку підвернуться, криши! І таке-от траплялося, поки не прибилася до тих, хто навчив, що й як треба робити, аби не загнутися, а навпаки – жити довго й щасливо...

Та, здається, зараз у мене справи не кращі. Наче й фігура в нормі, але підступне люстро переконливо стверджує: я – тьмянію!!!

Навіть бездоганно пофарбоване волосся тьмяніє, на щоках – ні цятки рожевого, очі вилиняли. Немов два тижні не виходила на лови. Блін!

Блін, блін, блін! За-ра-за! Ще й правий чобіт не застібається! Нарешті таки взулася. Виходжу!

На сходах тхне залишками святкових столів. І це вони жертимуть на вечерю, отямившись після «веселощів»! Навкруги – дух таких самих прогірклих почуттів. Аж вивертає. Фу! Швидше-швидше на вулицю!

А на вулиці не ліпші новини. Моя вірна червоняста тойота, вкрита товстим шаром чи то снігу, чи то криги.

Ше-ет-шет-шет! Усередині все скручується у гідкий вузол. Обіцяла ж собі не лаятися, та хіба тут стримаєшся...

Може, викликати таксі й нашвидку підгодуватися емоціями водія?! А може підстерегти якогось господаря песика? Поки чотириноге, забувши про свої природні потреби, рватиметься з повідка до рятівного під'їзду, причепитися: «Ах, який він у вас гарненький! А погладити можна? Я обережно, аби не налякати!»

Бо й справді, нащо мені песика лякати? Ага, зараз! Так низько, аби із псів цмулити настрої чи життєву силу – навіть бомжі (ті, що з наших) не скочуються.

А от із захмелілим власником ніц не станеться. Ну, трохи, може, похворіє. Зате не стане отак обжиратися-обпиватися наступного свята. Таким придуркам навіть на користь.

Ет! Хай йому, я – на чужій території! Блін, і якого мене сюди занесло?

Досі не встигла стати не те що своєю для місцевих, а й навіть звичною частиною пейзажу. От і доводиться розводити тепер ледь не китайські церемонії...

Відчула я цих двох водночас. Невже доля забула свою усмішку-оскал?! О, в меню ще й вибір передбачено! Ку-ул, так?!

Лише потім збагнула: втрачаю пильність – темноволосе дівчисько вийшло з-за рогу на мить раніше, ніж інша страва. Стишило ходу, глянуло мимохідь на мене зі співчуттям. Із щирим співчуттям? Оо! Ну, не йо-ма-йо? Докотилася! Мені вже співчують!

Що ж, сама винна, самаритянка юна. І ковтати тобі за кілька днів пігулки від застуди! Нема чого без шалика теплого, енджел пуссі, тинятися вулицями зимового міста в таку стужу. І взагалі, якого швендяти майже безлюдними вулицями першого січня ще й співчувати тим, хто зодягнений значно краще і має нагальну потребу для таких подорожей? Але ти у нас, голубонько, десертник, тож трохи зачекай.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<http://www.litres.ru/dara-korn-y/tala-vladmirova/zozulyata-zimi/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.